

ת"פ 1116/04/17 - מדינת ישראל נגד מוסטפא אבו אלהיג'א

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 1116-04-17 מדינת ישראל נ' אבו אלהיג'א תאריך: 17/3/2019
בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד הנאשם	מוסטפא אבו אלהיג'א באמצעות ב"כ עו"ד שמואל ברזני ואח'

הכרעת - דין

בפתח הכרעת הדין הנני מודיע, שהחלטתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

1. כתב האישום המתוקן, שהוגש כנגד הנאשם, מייחס לו ביצוע **עבירות בנשק** - עבירה על סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (ריבוי עבירות). בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, עבד אל רחמן אבו אלהיג'א (להלן: "עבד") הינו חברו של הנאשם, ובמועד הסמוך לחודש ינואר או פברואר 2017, הוא הגיע לביתו של הנאשם בטמרה, כשהוא נושא עמו תיק ובתוכו תת מקלע מסוג עוזי, וכן תחמושת, ובהיותו בבית, ובנוכחות הנאשם, עטה עבד ככפות על ידיו, הוציא את הנשק מהתיק והחל לשחק בו. במהלך המשחק בנשק, נורו שתי יריות או יותר, וזמן קצר לאחר מכן החזיר עבד את הנשק לתוך התיק ויצא מהבית כשהוא לוקח עמו את התיק ובו הנשק והתחמושת. לאחר מכן, בסמוך לחודש פברואר 2017, הגיע עבד שוב לבית הנאשם, כשהוא נושא ומוביל עמו תיק ובתוכו הנשק, וכן 3 מחסניות ריקות ו- 240 כדורים. עבד הסתיר בבית את התיק ובו הנשק והתחמושת, בידיעת הנאשם, אשר החזיק עמו בצוותא את הנשק והתחמושת, החל מאותו מועד, ובחיפוש שערכה המשטרה בבית הנאשם ביום 10.3.17, נמצא התיק ובתוכו הנשק והתחמושת, בחדרו של הנאשם.

תשובת הנאשם לאישום

2. ביום 6.11.17 ניתנה תשובת הנאשם לכתב האישום, במסגרתה כפר הנאשם בעובדות 4 ו- 6 לכתב האישום, בנוגע לידיעתו שהנשק הוחזק בביתו, ולא עמוד 1

נטענו טענות זוטא או אליבי. באשר לאירוע הראשון טען הסנגור, שלאחר האירוע שבו עבד שיחק בנשק בבית הנאשם, וכתוצאה מכך נפלט כדור, שהנאשם בעצמו יכול היה להיהרג ממנו, הנאשם סילק אותם מביתו ואסר עליהם להיכנס שוב עם נשק. באשר לאירוע השני - נטען כי המדובר בדירת רווקים פתוחה שחברים של הנאשם מגיעים לשם חדשות לבקרים, ללא ידיעתו, וכי "עשו מה שעשו מאחורי גבו", והחביאו את הנשק, ללא ידיעות וללא הסכמתו.

3. עוד נטען ע"י הסנגור, שגרסת הנאשם אומצה על ידי המאשימה, שעה שזומן כעד מרכזי מטעמה כנגד עבד ואחרים, שנדונו בבית המשפט המחוזי.

4. בנוגע לאישום בצוותא נטען, שהמאשימה לא ציינה בהוראות החיקוק סעיף המלמד על דיני שותפות או לחילופין סעיף המלמד על קשירת קשר, וכי סוגיית ה"בצוותא" לא קיבלה ביטוי בראיות המאשימה או בסיכומיה.

גדר המחלוקת

5. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב **שאלת מודעותו של הנאשם להסתרת הנשק בביתו** - כאשר טענת המאשימה היא, שהנאשם ידע והסכים להחבאת הנשק והתחמושת בביתו, ואילו הסנגור טען, שמרשו לא היה מודע להימצאות הנשק והתחמושת בביתו ולא הסכים להחבאתם.

6. מטעם המאשימה העידו 10 עדים והוגש קלסר מוצגים, ומטעם ההגנה העידו הנאשם ועד אחד נוסף.

ראיות המאשימה

7. תפיסת הנשק בבית הנאשם: ת/28, ת/29 ו- ת/33, שהוגשו באמצעות העדים איתאל אלבז ויהושע שופינסקי, מעלים, כי ביום 10.3.17 בשעות הערב, בוצע חיפוש בבית הנאשם, במהלכו נמצאו מספר ממצאים, וביניהם תיק מחשב שחור ובו נשק ותחמושת. חיפוש זה בוצע בנוכחות העדים רוחי אבו אלהיג'א, שכנו של הנאשם, ופיראס אבו אלהיג'א, אחיו של הנאשם, ובנוכחות הנאשם עצמו. התחמושת שנתפסה כללה, בנוסף לנשק, גם 260 כדורים בקוטר 9 מ"מ (ת/54). ת/30 מתעד חלק מהחיפוש שבוצע בבית וכן את הבית עצמו, את החלון ממנו נכנסו השוטרים ואת סביבת הבית מבחוץ. החיפוש בוצע בעקבות הצבעה של העד **פארס כנעאן** על ביתו של הנאשם, והשיקול לחיפוש המידי נבע מחשש המשטרה, שאם לא יבוצע חיפוש עוד באותו יום יועלם הנשק (ת/27).

8. העד פארס כנעאן היה שותף של עבד בפרשיות

שודים, שהתנהלו בבית המשפט המחוזי בחיפה, והוא נדון למאסר בפועל, והובא לעדות מטעם המאשימה כאסיר. בטרם החלה חקירתו הראשית ביקש העד לומר את הדברים הבאים (עמ' 28 שורות 30-32):

"אני אומר מעכשיו שאני לא זוכר. זה היה משנה שעברה, בחודש שלישי, בשנת 2017 ושמה עברתי תהליך קשה ולא קל, וזה קרה לי משם הטראומה ואני לא זוכר. אני שפוט על התיק הזה. קיבלתי 20 חודשים"

9. העד נשאל מספר שאלות על ידי ב"כ המאשימה להן השיב כי אינו זוכר, אינו יודע, טען שהוא מבולבל, והוסיף שדו"ח ההובלה וההצבעה שנערך עמו, אינו נושא את חתימתו (עמ' 29-30). בחקירתו הנגדית להגנה, תחילה סרב העד להשיב על השאלות ולחלקם אף שתק, ולחלק אחר השיב בקצרה, וטען שמעולם לא היה אצל הנאשם (עמ' 35 שורות 9-10). העד הוסיף שהוא סיפר על הנשק בבית הנאשם לאור לחץ שהופעל עליו על ידי השוטרים (עמ' 35 שורות 11-12), וכי הוא נחקר רבות בע"פ מחוץ לחדרי החקירות (עמ' 35 שורות 25-26), והשיב בשלילה לשאלה אם ראה אי פעם את הנאשם (עמ' 36 שורות 8-10).

10. העד פארס כנעאן העיד באופן הססני ומפוחד, ניכר שאיננו מספר את האמת, ולמעשה לא ניתן לדלות מעדותו כל תרומה לשאלה שבמחלוקת, אודות מודעות הנאשם להימצאות הנשק והתחמושת בביתו. מודעות העד כנעאן להימצאות הנשק בבית הנאשם, אינה מובילה בהכרח למסקנה, שהנאשם ידע אודות הימצאות הנשק בביתו, ועל כך אעמוד בהמשך הכרעת הדין.

11. במסגרת מוצגי התביעה הוגשו בהסכמה כל אמרתיו של הנאשם במשטרה (ת/1 - ת/23 וכן ת/49-51), ובכולן הוא הכחיש שידע אודות הימצאות נשק בביתו. ב"כ המאשימה טענה, כי מודעותו של הנאשם להחזקת הנשק בביתו, והסכמתו לכך, מבוססות על החזקה העובדתית, שהתפתחה בפסיקה לאור הקושי להוכיח קיומה של מחשבה פלילית בעבירות שהיסוד העובדתי שלהן הוא החזקה ושליטה וכי מקום שבו נכח הנאשם במקום שבו מוחזק דבר מה אסור, ונוכחותו לא הייתה מקרית, חזקה כי ידע והסכים להימצאותו של הדבר במקום (ע"פ 611/80 **מטוסיאן נ' מדינת ישראל**). לדבריה, מדובר בחזקה עובדתית, המוסקת מניסיון החיים ומהגיגות של דברים, ומעבירה אל הנאשם את הנטל לסתור אותה בהבאת ראיות **"המוציאות את מערכת הנסיבות מהקשרה הלכאורי הרגיל ..."** (פרשת מטוסיאן).

12. ב"כ המאשימה טענה, שאין ספק שנוכחותו של הנאשם במקום בו נמצאו הנשק והתחמושת לא הייתה מקרית - שכן מדובר בביתו שלו, ובחדרו שלו, על כן עובר הנטל לסתור חזקה זו אל כתפי הנאשם, ויש לבחון האם הוא עמד בנטל זה או לא.

13. סעיף 144(ד) לחוק העונשין קובע:

" 144 (ד) מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר."

סעיף 34 כד לחוק העונשין מגדיר את המונח "החזקה":

34כד. "החזקה" - שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד;

14. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה לא פירטה על מה היא נסמכת בטענותיה בכתב האישום ובסיכומיה, והוסיף שאין בהעברת הנטל כדי לבטל את חובת המאשימה להוכיח כל פרט מפרטי כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

15. בית המשפט העליון התייחס לסוגיית העברת נטל השכנוע, בקובעו ב-ע"פ 4941/90 **מדינת ישראל נ' אלוש** (פורסם בנבו):

"... הדרך להתגבר על הקושי הזה איננה בהסתלקות מן החזקה, אלא בקביעת מידת ההוכחה הנדרשת לסתירתה. כידוע, אמנם, שחזקה שבדין מעבירה לכתפי הנאשם את נטל השכנוע, ומשמעות הדבר היא, שעליו להביא הוכחה לסתירת החזקה במידה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי, ואין הוא יוצא ידי חובה בהבאת ראיה שיש בה אך כדי לעורר ספק ... אך ברי, שמידת ההוכחה הנדרשת עשויה להשתנות ממקרה למקרה ... ובקביעתה יש להתחשב, בין היתר, גם ביכולתו האובייקטיבית של הנאשם להוכיח, על רקע הנסיבות העובדתיות הקונקרטיות, את העובדה השלילית הנדרשת לסתירת החזקה"

קיומה של החזקה מעביר את נטל ההוכחה אל כתפי הנאשם, וזה עליו לסתור את החזקה, ברמת הוכחה של עמידה במאזן הסתברויות, ואין די בספק שיתעורר.

פראס אבו אלהיג'א

16. העד הינו אחיו של הנאשם - בחקירתו הראשית מסר כי לדירת אחיו, הנאשם, יש כניסה אחת (עמ' 24 שורות 18-19). העד אישר כי נכח בחיפוש וציון כי השלב בו הגיע היה לאחר שהשוטרים נכנסו לבית (עמ' 24 שורות 20-23). לשאלה **"אתה יודע איך הם נכנסו לבית?"**, השיב ש **"לא ראיתי אבל שמעתי שהם שברו חלון ונכנסו. לא את הזכוכית, את האלומיניום. ש. ממי שמעת את זה? ת. משכן. מרוחי שהיה איתם"** (עמ' 24 שורות 24-27). בהמשך חקירתו הראשית נשאל **"אתה יודע למה השוטרים היו צריכים להיכנס דרך החלון?"** והשיב **"כי לא**

יכלו לפתוח את הדלת" (עמ' 24 שורות 30-31). וכך נשאל והשיב בנוגע לדלת הדירה (מעמ' 24 שורה 32 עד עמ' 25 שורה 6):

ש. אתה יודע למה הם לא יכלו לפתוח את הדלת?
ת. כי אין ידית לדלת מבחוץ
ש. לביהמ"ש - אז איך אח שלך נכנס לבית?
ת. יש לו מפתח עושה חצי סיבוב ופותח יש ידית עגולה קבועה
ש. ומה הבעיה לפתוח עם הידית הקבועה?
ת. את לא יכולה לפתוח מבחוץ. ככה הדלת בנויה. הדלת עדיין קיימת
ש. מה היה מצב הדלת כשהשוטרים הגיעו?
ת. לא יודע"

17. התובעת עימתה את העד עם גרסתו במשטרה
ולפיה "שואל אותך השוטר, מפנה לשורה 26, "הבנתי שהדלת היתה נעולה, דלת הכניסה, ואתה עונה לו: "היום כן, אבל רק היום היתה נעולה. רוב הזמן היא פתוחה" אתה אומר לו שאתה יודע שהיא היתה נעולה. מה אתה אומר על זה?" ותשובתו "... מה שאני יודע וזוכר שהדלת כל הזמן היא פתוחה, אי אפשר לפתוח אותה מבחוץ, כך שמבחינת האדם שמגיע מבחוץ היא נעולה. מבפנים אפשר לפתוח" (עמ' 25 שורות 27-31).

18. העד המשיך וסיפר אודות דירת הנאשם (מעמ' 26 שורה 25 עד עמ' 27 שורה 7):

"ש. .. אבא שלך יחד אתכם בנה לכם בתים, לך ולמוסטפא
ת. כן
ש. תספר לנו על הבית של מוסטפא, על ההווה.
ת. הוא גר שם לבד, הוא לא נשוי ... הדירה של מוסטפא היא דירה של חברים, משחקים...
ש. מה הכוונה?
ת. היו שם כל הזמן משחקים, לא היה שולחן סנוקר, היו משחקים אונליין אני זוכר.
ש. מה זה אונליין? פלייסטיישין?
ת. כן. זה מה שאני זוכר
ש. כל כמה זמן אנשים באים?
ת. כל יום. כל הזמן
ש. למה דווקא אצלכם?
ת. כי הוא גר לבד, אין מישהו שיפריע להם, ונוח להם. ..
ש. סיפר לי מישהו מהמשפחה שבגלל שאבא שלו מגונן, האבא היה מוכן שכל העולם יהיה אצלו רק שהבן שלו לא יסתובב ברחובות.
ת. נכון"

19. לדברי העד אודות כניסת אנשים לדירת אחיו -
"הם יכולים להיכנס גם אם הוא לא נמצא" (עמ' 27 שורה 9) וכך נשאל בעניין זה (עמ' 27 שורות עמוד 5

10-18):

"ש. איך?

ת. דרך החלון, והייתה תקופה שהדלת הייתה לא בסדר, היית נותן לה מכה והיא הייתה נפתחת, כי לדלת יש 2 צדדים, אחד וחצי, והחצי לא היה נעול. אבל אני עכשיו חושב שסידרו את זה.

ש. אמר מישהו שבגלל שהמנעול שמחזיק את הדלת, זה שמתנדנד, היה רופף, לפני שהיה הולך לישון כדי שלא יכנסו חתולים או אנשים הוא נעל לפעמים את הבית, מוסטפא וכדי להעיר אותו בבוקר, איך הייתם מעירים אותו בבוקר.

ת. דרך החלון

ש. מי נכנס?

ת. אני"

20. וכך נשאל בחקירתו החוזרת בנוגע לדלת (עמ' 28 שורות 20-25):

"ש. כשאמרת קודם שהייתה תקופה שהדלת הייתה לא בסדר, אתה זוכר איזו תקופה?

ת. לא בדיוק. אבל אתם יכולים לבדוק לפי מי שהתקין את הדלת.

ש. למה לא אמרת שהדלת לא בסדר, שהיא לא ננעלת בחקירותיך במשטרה?

ת. אמרתי שיכולים לפתוח אותה בקלות.

ש. אני אומרת לך שלא אמרת.

ת. אני מסרתי להם שכל בן אדם יכול להיכנס לבית. זה אמת"

21. לשאלת הסנגור בחקירתו הנגדית האם ראה מישהו מהשוטרים עוטה כפפות לידיו במהלך החיפוש השיב בשלילה (עמ' 28 שורות 1-2), וכך נשאל והשיב בעניין זה בחקירתו החוזרת (עמ' 28 שורות 9-13):

"ש. שאל אותך חברי אם למישהו היה כפפות, אתה יודע להגיד בוודאות אם למישהו היה כפפות?

ת. אני לא ראיתי כפפות.

ש. הסתכלת וראית שאין או שפשוט לא הסתכלת וראית שאין?

ת. לא שמתי לב שיש כפפות. אם יש כפפות אני בטח הייתי שם לב"

22. העד עשה עליו רושם אמין, עדותו ניתנה ברצף, ואני מקבל את דבריו כדברי אמת. העד לא נכח בזמן כניסת השוטרים לבית אחיו הנאשם, אך בנוגע לדלת הכניסה - אני מקבל את דבריו, שהיו תקופות בהן כל אדם יכול היה להיכנס לבית הנאשם, בשל תקלה בדלת.

רוחי אבו אלהיג'א

23. עד זה גר בשכנות לנאשם והינו קרוב משפחה

רחוק(עמ' 36 שורות 20-23), והוא היה עד לחיפוש שביצעו השוטרים בדירת הנאשם. בחקירתו הראשית סיפר העד על כניסת השוטרים לבית הנאשם לצורך החיפוש (מעמ' 36 שורה 29 עד עמ' 37 שורה 18):

"ת. באו משטרה, עמדתי בחוץ ואני מסתכל אף אחד לא היה בבית אצלם, הלכתי כאילו כדי לא לתת להם להיכנס, בצורה מכובדת, עד שיגיע בעל הבית, חיכו חיכו, אחרי זה אף אחד לא בא, אז נכנסו דרך החלון, ביקשו ממני שאני אכנס איתם, נכנסתי איתם ובדקו את הדלת מבפנים המשטרה, ופתאום בא פיראס ואח שלו ואבא. ... הם התחילו לחפש ואני הייתי איתם וגם הם היו איתם, נכנסו לחדר בודד, עלו על הארון, הוציאו תיק שחור ובדקו את התיק והיה נשק בפנים. מה סוג הנשק אני לא יודע את האמת, וגם שני שקיות היה ולא זוכר מה עוד כאילו היה."

...

בנוגע לחלון דרכו נכנסו השוטרים אמר **"זה חלון מטבח, לא גבוה מהרצפה, מטר נראה לי"**

בנוגע לאופן כניסת השוטרים סיפר **"דרך החלון. בדקו את החלון, היה פתוח החלון והם נכנסו. יש חלון פתוח, העד מסמן תנועת הזזה של חלון עם יד ימין."**

...

בנוגע לפתיחת הדלת, כך נשאל והשיב:

"ש. איפה היו המפתחות?"

ת. היו הרבה שוטרים בחוץ, שוטר פתח להם את הדלת. איזה שוטר, אני לא יודע.

ש. שאלתי איפה היה המפתח?"

ת. מפתח לא ראיתי. ראיתי שפתחו את הדלת. איך פתחו אני לא יודע, בטח דרך מפתח, אני לא ראיתי בדיוק כי אני פעם ראשונה שקורה לי דבר כזה שאני רואה."

24. בחקירתו הנגדית אמר העד שאינו מכיר את הבית

מבפנים מלפני כן (עמ' 38 שורות 7,13), אך הוא אישר, שבכל ערב היה רואה את החברים של הנאשם משחקים בשולחן הסנוקר המצוי מחוץ לבית (עמ' 38 שורות 13-17).

25. בהמשך חקירתו הנגדית נשאל העד על גרסתו

במשטרה, לפיה המפתח לדירה היה מצוי בתוך הדלת, ותשובתו **"אני לא זוכר האמת, אני ראיתי שפתחו את הדלת, איך פתחו את הדלת? למה לא נכנסו מהדלת?"**, וכך בהמשך (מעמ' 38 שורה 18 עד עמ' 39 שורה 8):

"ש. איפה היו מפתחות הדלת של הדירה עצמה? היו בתוך הדלת בפנים. זה אמרת באותו יום."

ת. זה אמרתי. אבל איך פתחו את הדלת? היה סגור מבחוץ, היו נכנסים אם היה פתוח.

ש. המפתח היה בתוך הדלת?"

ת. לא זוכר.
ש. למה אמרת את זה?
ת. אני לא זוכר את המפתח, עבר תקופה.
ש. מישהו אמר לנו שאתה נכנסת דרך החלון ואתה פתחת להם את הדלת, זה לא נכון?
ת. אני לא פתחתי את הדלת. המשטרה פתחה. אני כן נכנסתי מהחלון, אבל אני לא הייתי הראשון שנכנס אלא המשטרה"

26. עד זה העיד בנוגע לכניסת השוטרים לבית הנאשם דרך החלון, ומציאת הנשק מעל לארון - מדברי העד לא ניתן לדעת אם ניתן היה להיכנס לדירת הנאשם באמצעות דחיפת הדלת מבחוץ, הגם שלדבריו הדלת הייתה סגורה, אך הוא לא ציין אם הדלת הייתה גם נעולה. מדברי העד גם לא ניתן לדעת אודות מצב התקלה הנטענת בדלת. בנוסף - אין בדברי העד כדי להוכיח או להפריך את השאלה שבמחלוקת, אודות מודעות הנאשם להימצאות הנשק בביתו, אלא לעצם תפיסת הנשק בבית הנאשם, ועל כך אין למעשה כל מחלוקת.

העד ג'מיל אבו אלהיג'א

27. העד הינו אביו של הנאשם. בחקירתו הראשית נשאל על המפתח לדירה של בנו הנאשם, והשיב כי לא ידוע לו על מפתחות שכן אין זו דירתו (מעמ' 40 שורה 33 עד עמ' 41 שורה 12). העד סיפר שהגיע לאחר כניסת השוטרים, והיה נוכח בחלק מהחיפוש בדירה (עמ' 41 שורות 13-14, 19), לשאלה "אתה יודע איך הם נכנסו לדירה?", השיב ש "השוטרים? אמרו לי תבוא מהר לבית, יש משהו חריג, לא אמרו לי מה העניין. ראיתי שוטרים ונכנסתי" (עמ' 41 שורות 22-24). לדברי העד, לדירת הנאשם היו מגיעים חבריו לשחק פלייסטיישן וסנוקר, ובמילותיו (עמ' 42 שורות 14-17):

"אחרי שהוא גר בבית, זה בן היחידי הרווק ואני נשוי, אז כאילו הבית זה היה משחק של כדורגל, שמתי לו פלייסטיישן, שולחן סנוקר, כל השכנים נכנסים לשחק, כאילו הכל חופשי, לא בית פרטי. אפילו כשהוא היה עובד איתי היו חברים מתקשרים אליו "אנחנו משחקים אצלך סנוקר". כל הזמן הבית היה פתוח. זה מה שאני זוכר"

בחקירתו החוזרת נשאל ע"י התובעת בעניין זה (עמ' 43 שורות 17-22):

"ש. קודם כשענית לשאלות של עו"ד ברזני אמרת שבעצם שמת הרבה ציוד יקר בבית, שולחן סנוקר, פלייסטיישן, שולחן כדורגל
ת. זה הכל יד 2, 1,000-1,500 ₪.
ש. לא פחדת שמישהו יכנס לבית ויגנוב את הדברים?
ת. שולחן סנוקר, מי יגנוב אותו? כמה זה סך הכל? 2,000-3,000 ₪, אם האישה והבן הלך אני אדאג לשטויות האלה?"

28. לשאלה "איך נכנסים ויוצאים האנשים מהבית של מוסטפא?", השיב ש "מה שזכור לי הבית תמיד היה פתוח, אף פעם הוא לא היה נעול", ובהמשך לשאלה "איך תסביר שבאותו יום השוטרים אומרים שהיה מפתח בדלת?", השיב "אולי יש מקרים" (עמ' 42 שורות 20-23).

29. העד סיפר כי לעיתים היו דוחפים את הדלת, שהייתה מורכבת משני חלקים והייתה נפתחת גם אם היה נועל אותה במפתח, כיוון שאין לה בריחים למעלה ולמטה. (עמ' 42 שורה 24-27), ובהמשך מסר "אולי השוטרים לא יודעים את זה ובגלל זה נכנסו דרך החלון. אולי. לא יודע" (עמ' 42 שורות 29-30). עוד מסר, שארבעה חודשים לפני כן הוא הזמין אדם שיתקן את הדלת, בחור בשם איאד, וזה אכן תיקן את הבריחים התקולים (עמ' 43 שורות 23-25). העד המשיך וסיפר, שבמשטרה מסר שכל אחד יכול להיכנס לבית, וכך נשאל והשיב בחקירתו החוזרת (עמ' 44 שורות 3-19):

"ש. אני מסתכלת על ההודעות שלך, לקחו ממך 3 הודעות בתיק הזה ובאף אחת מהן אתה לא מדבר על שום תקלה שיש בדלת. אני שואלת למה לא אמרת? אתה אומר שלפעמים הוא משאיר את הדלת פתוחה.
ת. בזמן החקירה אמרתי שכל אחד יכול להיכנס לבית. אפילו אני.
ש. אתה יודע שיש הבדל בין להגיד שהשאירו את הדלת פתוחה לבין זה שכל אחד יכול להיכנס כי יש תקלה בדלת?
ת. כן הוא אפילו לא היה נועל רוב הזמן את הבית. אני אמרתי שהבית היה קטסטרופה, כל אחד יכול היה להיכנס בתוכו. ...
ש. איזו ידית יש בדלת?
ת. אין ידית. בחוץ אין ידית.
ש. אז איזה ידית הייתה לדלת מבחוץ?
ת. לא הייתה ידית. רק מבפנים.
ש. אז איך היו פותחים את הדלת?
ת. מישהו דוחף. מישהו יכול לבוא עכשיו ולהסתכל על הדלת, מישהו שם בורג במקום הבריחים, אז אם אני נועל זה בסדר. ..."

30. לשאלת בית המשפט - "בחוץ אין בכלל ידית?", השיב "אין ידית. יש ידית עגולה קבועה" (עמ' 44 שורות 20-21).

31. דברי העד נאמרו בפניו באופן עקבי ורציף, והוא עשה עליו רושם מהימן. אני מקבל את דברי העד, שדלת הכניסה לביתו של הנאשם הייתה לעיתים תקולה, דבר שהצריך זימון אדם שיתקן את התקלה. לא ניתן לדעת אם ביום הגעת השוטרים הדלת הייתה תקולה, אך המועד הקובע הוא לאו דווקא מועד החיפוש שנערך בדירה, אלא המועד שבו נטען שאדם האחר נכנס לדירת הנאשם, ללא ידיעתו והסכמתו, והסתיר בה את התיק ובו הנשק.

32. השוטרים שהגיעו לעריכת החיפוש בבית הנאשם נכנסו מחלון הבית, ועל כך אין מחלוקת, ואז הם פתחו את הדלת, ככל הנראה באמצעות מפתח שמצאו ליד הדלת בתוך הבית, ואפשרו לשאר האנשים להיכנס. ייתכן ומפתח הבית היה על השולחן, וייתכן והיה בתוך הדלת מבפנים - בין אם זה כך או כך, הרי שעצם מציאת מפתח הדלת בקלות שכזו ע"י השוטרים שנכנסו לבית, יכול להעיד על כך, שלא היה צורך כלל במפתח לבית בכדי להיכנס אליו מבחוץ, בשל התקלה בדלת, אחרת מה ההיגיון להשאיר מפתח בתוך דלת הבית מבפנים, כאשר אין איש בתוך הבית? ומה ההיגיון להשאיר את מפתח הבית במקום חשוף בתוך הבית, ולא לקחת אותו עם הנאשם, ואם זה מפתח רזרבי - מה ההיגיון בהשארתו במקום חשוף לכל בתוך הבית, ולא להסתירו ולהשתמש בו רק בעת חירום, בהיותו מפתח רזרבי? מכל התהיות הנ"ל עולה, שסביר מאוד שהדלת הייתה תקולה, וכי אנשים יכולים להיכנס לבית גם ללא מפתח, על כן המפתח הופך ללא רלבנטי.

העד חמזה אבו אלהיג'א

33. עד זה הינו חבר של הנאשם ושל עבד (עמ' 72 שורות 9-18). בחקירתו הראשית נשאל על הנשק בבית הנאשם ומסר שהוא שייך לעבד (עמ' 72 שורות 19-23). לשאלה "איך אתה יודע שזה של עבד?", השיב "כי ראיתי אותו פעם. זה מה שאמרתי בחקירות. שזה היה אחרי שאני ראיתי את זה. ..."(עמ' 72 שורות 24-26). לשאלת התובעת "איך אתה יודע שהעוזה של עבד?", השיב "זה היה שלו, היינו בתוך הבית וזה היה שלו. הוא תפס את זה, לא אני תפסתי את זה. לא נגעתי אפילו" (עמ' 76 שורות 25-27). לשאלת התובעת אם עבד ביקש ממנו להחביא את הנשק, השיב כי "לא. לא זוכר" (מעמ' 76 שורה 32 עד עמ' 77 שורה 12).

34. בנוגע לדירת הנאשם נשאל והשיב העד (עמ' 80 שורות 19-24):

"ש. זה נכון שבבית של מוסטפא יש משחקים של מחשב, סנוקר והרבה אנשים באים?
ת. נכון. כל יום היינו הולכים לשם כולם.
ש. מי זה היינו?
ת. אני, מוסטפא.. משחקים סנוקר.
ש. כמה חברים?
ת. בערך 4-5."

35. לשאלת הסנגור "נכון מה שמספרים לי שהבית שלו הדלת פתוחה וכל אחד יכול להיכנס או מהחלון או מהדלת?", השיב ש "כן. כל יום היינו הולכים לשם כולם" (עמ' 80 שורות 25-27).

36. בנוגע לנשק, העד נשאל (עמ' 82 שורות 12-24):

"ש. ראית פעם את עבד משאיר את הנשק אצל מוסטפא? אתה יודע על זה

משהו?"

ת. לא

ש. שאלו אותך במשטרה אם עבד ביקש להסתיר את הנשק אצלך?

ת. אני לא זוכר. בטח שלא הייתי מסכים.

ש. אתה יודע אם עבד ביקש ממוסטפא להשאיר אצלו נשק?

ת. לא

ש. אתה יודע אם מוסטפא הסכים לעבד להחזיק נשק?

ת. לא.

ש. ראית פעם את הנשק הזה אצל מוסטפא בידיים?

ת. לא.

ש. ראית אותו פעם בבית שלו בלי שעבד יהיה שם

ת. לא"

37. עד זה לא זכר חלק מדבריו בפני חוקריו, ועדותו נוגעת בעיקר לאירוע פליטת הכדורים בבית הנאשם - אירוע שאין עליו מחלוקת. העד אישר שלאחר פליטת הכדורים עבד עזב את בית הנאשם, כשהנשק ברשותו, ולמעשה עדותו אינה תורמת כלל להכרעה בשאלה שבמחלוקת, בנוגע למודעות הנאשם להימצאות הנשק בביתו עד לתפיסתו ע"י המשטרה.

רס"ב יהושע שופינסקי

38. העד שירת בבילוש טמרה, ובאמצעותו הוגשו דו"ח פעולה מיום 10.3.17, שסומן ת/33, וכן דו"ח מעצר מיום 10.3.17, שסומן ת/34. דו"ח הפעולה סקר את התדריך בטרם החיפוש ואת החשד לאחזקת האמל"ח בבית הנאשם (ת/33):

"הגענו לכביש לכניסה שמול הבית יצאנו מהרכבים וניגשנו לדלת הבית הבחנתי שיש אור כאשר הדלת הפלדלת של הכניסה יש לו חלון חלבי בבית. ודפקנו בדלת וצעקתי משטרה בחוזקה שמעתי שיש רעשים מיד ביצעתי סריקות מסביב לבית כל הבית כל החלונות היו סגורים ודלת הבית הייתה סגורה דפקנו בחוזקה אך לא היה מענה ... יואל אמר לי לנסות לפתוח חלון ולהיכנס לבית כי יש חשד שיש חשודים בבית ולא רוצים לפתוח את הדלת ויש חשד להעלמת ראיות. כאשר אני עומד מול הדלת ניגשתי לחלון שבצד שמאל של הדלת והחלון היה נעול ניסיתי לפתוח אך היה נעול. לפתע למקום הגיע אדם שאמר שהוא מהמשפחה של ג'מיל שגר פה ושאל מה המשטרה רוצה. מסרתי לו משטרה והצגתי תעודת שוטר בפניו. האדם הציג רישיון נהיגה ואמר ששמו רוחי אבו אלהיג'א ... מסרתי לו שבאנו לבצע חיפוש אצל מוסטפא בנו של ג'מיל וכמו כן אנחנו רוצים לבצע את החיפוש של נשק ותחמושת ושמענו רעשים ולא פותחים לנו את הדלת. ביקשתי מרוחי שיהיה עד לחיפוש והסברתי לו שכאשר נכנס לבית יהיה איתנו נוכח בסריקה ולאחר מכן בחיפוש שנבצע בבית כי אנחנו רוצים לפתוח את החלון ולהיכנס"

39. בהמשך הדו"ח תיאר השוטר את הכניסה לבית:

"ניגשתי יחד עם רוחי לחלון בצד שמאל של הדלת ובחזקה משכתי את התריס שהיה סגור ונשבר הנעילה של החלון עם הדפנות."

רוחי העדי בפניי בעניין זה, באומרו: **"באו משטרה, עמדתי בחוץ ואני מסתכל אף אחד לא היה בבית אצלם, הלכתי כאילו כדי לא לתת להם להיכנס, בצורה מכובדת, עד שיגיע בעל הבית, חיכו חיכו, אחרי זה אף אחד לא בא, אז נכנסו דרך החלון..."**

40. עוד עולה מדו"ח השוטר, שכאשר נכנסו לבית הנאשם, היה מפתח מונח על שולחן סמוך לדלת, והמפתח היה בצבע כתום, שבור בחלקו. העד המשיך ומסר, שלא היה איש בתוך הבית, וכדבריו (עמ' 19 שורות 18-22):

**"ת. ... אני זוכר שאף אחד לא היה בבית.
ש. אבל כתבת שיש כאן אור בתוך הבית
ת. כן.. אבל לא היה אף אחד בבית.
ש. כתבת שיש אור בתוך הבית ואתה שומע רעשים מתוך הבית?
ת. מעיין בדו"ח. כן"**

41. בהמשך נשאל העד בנוגע לקולות שטען כי שמעו מהבית, ותשובתו: **"אני זוכר ששמעתי רעשים של משהו, טלוויזיה, חשבתי משהו"**, ובהמשך אמר שהוא לא זוכר אם ראה טלוויזיה דלוקה בתוך הבית, וכי רק זכר שהיו רעשים (עמ' 19 שורות 30-31).

42. בנוגע למפתח, נשאל **"אם אתה אומר שהמפתח היה על השולחן ואיתיאל אומר בדלת, מי צודק?"**, והשיב **"יכול להיות שהיה גם בדלת, אני לא זוכר. אם הוא רשם שהיה בדלת אז אצלו היה בדלת וכשאני נכנסתי אני זיהיתי מפתח על השולחן"** (עמ' 21 שורות 8-10).

43. העד טען כי שמע קולות, ולכן החליט לפרוץ לבית, בשל חשש להעלמת הנשק, שלפי המידע שקיבלו אמור להיות בבית. בדיעבד התברר, שכלל לא היו אנשים בבית, ולא היה מכשיר דלוק, כגון טלוויזיה, שאמור היה להוציא רעשים. גם בנוגע למפתח, העד טען שזה הונח על השולחן, ואילו שוטר אחר טען שהמפתח היה בדלת - אילו אכן היה המפתח בדלת, ולא היו אנשים כלל בתוך הבית, המסקנה היא, שאת הדלת ניתן לפתוח מבחוץ, גם ללא מפתח. לא ברור אם היה ניסיון למשוך את הדלת בכוח החוצה או פנימה, בכדי לפתוח אותה, כפי שנעשה בחלון הבית, כך שאין כל ביטחון, שאכן מדובר בדלת שאינה ניתנה לפתיחה מבחוץ.

רס"ל איתיאל אלבז

44. העד שירת ביחידת הביטחון בשפרעם, והוגש באמצעותו דו"ח מיום 10.03.17, וסומן ת/28. מהדו"ח עולה, שהשוטרים הגיעו לבית הנאשם לאחר תדריך הקמב"ל, בשל חשד לאחזקת אמל"ח, הוא דפק על הדלת מספר רב של פעמים אך לא היה מענה, ערך סיבוב מסביב לבית, כל התריסים היו סגורים, פתח את התריס משמאל לדלת הכניסה וזיהה אור בבית, מהבית נשמעו רעשים, פתח את התריס והחלון והשוטרים נכנסו אל הבית. באותו הזמן הגיע רוחי אבו אל-היג'א שהזדהה כקרוב משפחה, וגם רוחי נכנס דרך החלון. לאחר כניסתו מהחלון לבית, פתח העד את דלת הכניסה, באמצעות מפתח שהיה צמוד לדלת, ותוך שהם בבית הגיעו הנאשם, ולאחר מכן גם אחיו. לדברי השוטר, הנאשם בחר להיות בחיפוש יחד עם אחיו פראס וקרוב משפחתו רוחי, והוא הצביע לשוטרים על חדרו, שם נמצא התיק ובו הנשק והתחמושת. לדברי העד, הנאשם אמר שהוא לא יודע מה זה ורוצה עורך דין. הנאשם נעצר, והם נסעו לתחנת המשטרה יחד עם הנשק התפוס. העד אישר, שאחד הבלשים נגע בשגגה בשקית הכדורים, בידיו החשופות.

45. בנוגע לרעשים ששמע השוטר מהבית, נשאל (עמ' 48 שורות 1-13):

**"ש. ומה הסתבר שהרעשים האלה היו בסוף?
ת. לא נפש חיה או משהו, כנראה רעשים אחרים בבית.
ש. כמו מה?
ת. מקרר יכול להרעיש, כל מיני דברים שיכולים להרעיש שלא דווקא.. כשאתה בחוץ זה נשמע כמו מישהו שנמצא.
ש. או שזה המצאה בדיעבד בגלל שהבעל בית לא היה?
ת. לא צריך המצאות. היה רעש מסוים, המפקד מנחה אותך להיכנס אז נכנסים"**

46. בנוגע למפתח הדלת, העד התבקש להבהיר את דבריו אודות **"מפתח צמוד לדלת"** (עמ' 48 שורות 20-24), ותשובתו: **"יש מפתחות שמקובעים לצד בתוך הבית, מפתחות שמקובעים לדלת או שהיה צמוד לדלת. מעיין בדו"ח. לא בטוח שזה מקובע, יכול להיות מפתח שפשוט היה בתוך הדלת. לא זוכר מה שהיה. זה מה שרשמתי. או שהיה מקובע או שבתוך הדלת מפתח רגיל."**

העד עומת עם דברי השוטר האחר, בנוגע למיקום המפתח: **"ואם שופינסקי אומר שהוא מצא את המפתח על השולחן והוא פתח את הדלת אתו?"**, השיב העד **"לא יודע מה הוא רשם"** (עמ' 49 שורות 24-26). ב"כ המאשימה התנגדה להצגת שופינסקי כמי שפתח את הדלת, וכדבריה **"חברי חוזר וטוען על כך ששופינסקי אמר שהוא פתח. אני מעיינת ולא רואה ששופינסקי אמר שהוא פתח"** (עמ' 49 שורות 14-15) - אכן שופינסקי לא אמר שהוא פתח את הדלת.

47. בנוגע לפתיחת הדלת בטרם הכניסה דרך החלון, אמר העד (עמ' 49 שורות 25-30):

**"ש. ומספרים לי שאם היית דוחף את שני הכנפיים בגלל שאחד הברחים לא היה תקין באותה עת היה אפשר להיכנס לבית בדחיפה, לא היה חייב להיכנס עם מפתח. ניסית לדחוף את הדלת עם 2 הידיים?
ת. לא."**

**ש. ז"א שלפני שפתחת עם המפתח לא ניסית להדוף את הדלת בכוח עם הידיים?
ת. לא. לא ניסיתי"**

48. השוטר לא ניסה לפתוח את הדלת באמצעות הדיפה, כך שאין כל ביטחון, שאילו היה עושה כן, הדלת לא הייתה נפתחת. העד גם מסר אודות מציאת המפתח ופתיחת הדלת באמצעותו - כפי שכתבתי לעיל, איש לא היה בבית, ומפתח הדלת היה בתוך הדלת או ליד הדלת, ועצם האפשרות שהמפתח היה בדלת, כשאיש אינו נמצא בבית, מקימה אפשרות סבירה, שאת הדלת ניתן לפתוח מבחוץ, גם ללא מפתח, מאחר וחרוץ המפתח היה חסום בשל הימצאות מפתח בצד הפנימי של הדלת.

49. העד נשאל בנוגע לבלש מור יפרח, שלגביו צוין בדו"ח כי נגע במוצגים ללא כפפות, והשיב "זו פעולה לא מקצועית וצריך לשאול אותו למה הוא עושה פעולה לא מקצועית. מבחינתי זה א' ב', הוא ניסה כנראה לעזור לי בסימון המוצגים ואולי מחוסר תשומת לב או לא יודע איך להסביר אותו, ויתר על הכפפות ופשוט נגע במוצגים. לא מקצועי בקיצור" (עמ' 53 שורות 13-15).

50. אופן הכניסה לבית, דרך החלון, לא צולם ע"י השוטרים, וגם אירוע תפיסת המזוודה בתוך הבית, כולל הארון שהמזוודה הונחה עליו, לא צולמו. גם החלון ודלת הכניסה לא צולמו, ומפתח הבית לא נתפס ולא הובא כראיה בתיק - אמנם אין בכל אלה כדי להעיד על מחדל היורד לשורשו של עניין, אך כאשר מתעורר אצלי ספק, הרבה למעלה מן הסביר, שאת הדלת ניתן היה לפתוח מבחוץ, גם ללא מפתח, אזי הראיות החסרות הנ"ל יכלו, אולי, להפריך או לאשש עניין זה. צילום הארון שעליו נמצא תיק הנשק, היה יכול לסייע בהכרעה, אם את התיק ניתן היה לראות ללא טיפוס על כיסא או סולם, והאם מיקום הנחת התיק הוא כה גבוה, עד שאפילו אדם המתגורר בחדר לא היה רואה אותו ביומיום.

השוטר מופיד גאנץ

51. העד הינו חוקר שגבה עדויות מחלק מהמעורבים בפרשה, ובין היתר, חקר באזהרה את פארס כנעאן. בחקירתו הראשית נשאל בנוגע לעד פארס כנעאן, שהודעותיו הוגשו במסגרת סעיף 10א' לפקודת הראיות (עמ' 54 שורות 16-24). העד מסר כי עד זה השיב על שאלות "מרצונו הטוב והחופשי" (עמ' 54 שורה 25), ולשאלה "אם הוא אומר שהוא אמר דברים בגלל שהופעלו עליו לחצים?", השיב ש"אני לא חושב שהופעלו עליו לחצים" (מעמ' 54 שורה 31 עד עמ' 55 שורה 1). בחקירתו הנגדית נשאל מה ערך עם עד זה, והשיב "הוא הוביל אותנו לכמה מקומות של חשודים, של עבד רחמן שגם שם נתפס תחמושת, בתים של חשודים נוספים, מקום גניבת הקטנוע" (עמ' 55 שורות 9-10) - דו"ח ההובלה וההצבעה סומן ת/25.

52. העד נשאל "עד ה-09.03 לא היה לכם שום מידע שמדבר על הבית של מוסטפא?", ותשובתו "אצלי לא היה מידע. עד כמה שזכור לי כמובן" (עמ' 55 שורות 23-27), והוסיף "לא בטוח אם היה לנו מידע על מוסטפא אבל עד כמה שזכור לי אנחנו לא נכנסנו לבית של מוסטפא" (עמ' 56 שורות 27-28), ובהמשך אמר "אם זה עלה תוך כדי השחזור אני לא יכול להגיד לך, כי זה לא רשום פה" (עמ' 56 שורה 30), ולשאלה "אם היה לך עוד אתר בטמרה באותו יום לעשות בו שחזור

היית הולך?", השיב "כן. היינו הולכים" (עמ' 56 שורות 31-32).

53. מדברי עד זה שוכנעתי, שלא היה מידע מוקדם אודות הנאשם, ושמו, ככל הנראה, עלה במהלך ההובלה וההצבעה של העד פארס כנעאן. קיומו או העדר קיומו של מידע מוקדם אודות הימצאות נשק בבית הנאשם אינו מוביל בהכרח למסקנה, שהוא היה מודע לנשק: ייתכנו מקרים בהם אדם מודיע על הימצאות נשק אצל אחר, גם כאשר האחר אינו מודע לנשק, ומנגד ייתכנו מקרים, שבהם המשטרה תמצא נשק אצל אדם, מבלי שהיה מידע מוקדם להימצאות הנשק, ועדיין בעל הבית יהא מודע לקיום הנשק.

רס"מ מחמוד חטיב

54. העד שימש כחוקר אשר גבה עדויות מחלק מהמעורבים בפרשה, ובין היתר, גם הוא חקר באזהרה את עד התביעה פארס כנעאן, שהודעותיו הוגשו במסגרת 10א' לפקודת הראיות (עמ' 62 שורות 14-5). העד סיפר, שכנעאן מסר את עדותו "**מרצונו הטוב והחופשי**" (עמ' 62 שורות 15-16) ולשאלה "**פארס שהעיד בדיון הקודם אמר שהוא אמר דברים בגלל שהופעלו עליו לחצים על ידי המשטרה. תגובתך?**", השיב "**זה לא נכון, הוא מסר הכל מרצונו הטוב והחופשי, החקירות מתועדות, יש תיעוד לכל חקירה, אפשר לעיין בזה ולראות**" (עמ' 62 שורות 17-20).

55. העד נשאל אם הובטחו לכנעאן טובות הנאה בתמורה לעדותו (מעמ' 64 שורה 31 עד עמ' 65 שורה 16):

"ש. לפני התרגיל שלך כאן החשוד כנעאן מבקש טובות הנאה. הוא מבקש הקלות כדי להמשיך לדבר.
ת. לא זוכר. ממי הוא ביקש טובות הנאה? ממני? אני רוצה להבין את השאלה שלך?
...
ש. הנחקר אומר לך אני קיבלתי הבטחות או מילים ממהנא ואתה אומר לו שאי אפשר להבטיח לו אלא הוא מפחית לעצמו מהעונש.
ת. מה שהקראית לי עכשיו אני לא רואה משהו פסול, ממש לא. אתה גם יכול להקריא את זה פעמיים לבית המשפט. אין שום דבר שאתה מצביע עליו על טובות הנאה"

עוד נשאל העד (עמ' 65-66):

"ש. תחילת התשאול פארס מדבר אתך על טובות הנאה לפי שיחות עם מהנא, נכון?
ת. לא נכון. ממה שהקראית לי עכשיו אין שום דבר פסול. זה בסמכות כל חוקר להציג את הדברים האלה.

..
ש. אתה אומר לו .. "אולי אתה לא הבנת את מהנא לא נכון". מה הוא אמר
לך שאתה חושב שהוא הבין את מהנא לא נכון?
ת. אין לי מושג. אין לי איך להתייחס כל מילה או לזריקה. אני לא רואה משהו
פסול פה.
ש. .. אתה אומר לו "אם אתה רוצה לעשות את הדבר הזה צריך שתהיה אמונה
פה, אם אתה מאמין תדבר אתה אתמול אמרת לי אותו דבר" מה זה הדבר
הזה שהוא רוצה לעשות וצריך אמונה?
ת. אני מצפה ממנו שיגיד את האמת. זה התשובה שלי אליך. אני לא רואה שיש
בשורה עצמה משהו טובת הנאה"

56. הסנגור ביקש לקבוע, שעדותו של פארס כנעאן לא ניתנה באופן חופשי ומרצון - על אף כל
הסתירות, התמיהות, וההפניות אליהן, שטען להן ב"כ הנאשם, אין מקום להסיק, שהודעותיו של כנעאן ניתנו
שלא באופן חופשי ומרצון, ואני מקבל את דברי החוקרים בעניין זה. יחד עם זאת, הצבעת העד על בית
הנאשם, ככזה ששם מוחזק נשק, אינה מעידה בהכרח, כפי שציינתי לעיל, על מודעותו של הנאשם לקיום
הנשק בביתו, שהרי מאוד ייתכן שהמידע הגיע אל כנעאן מהאדם שהסתיר את הנשק בביתו, או מאדם אחר
שידע על קיום הנשק, וזה לאו דווקא הנאשם.

רפ"ק מהנא חטיב

57. העד הינו קצין חקירות, והוא זה אשר ערך את מזכר ההובלה וההצבעה של העד כנעאן
פארס, שהוגש וסומן ת/27 (עמ' 84 שורות 12-13). ממזכר זה עולה, כי ביום 10.03.17 ביקש ממנו העצור
פארס כנעאן לצאת מחוץ לתא ולשבת בחוץ, ובדרך העצור ביקש שלא להקליט את השיחה, ואז הוא דיבר
שוב על נשק, וכשנשאל אם הוא מוכן להצביע על הדירה בה הוסתר הנשק, שאל אם ייצא לו משהו מכל
העניין הזה. עוד כתב העד, שלא הבטיח לכנעאן דבר, אך אמר לו שאמירת האמת תעזור לו. במהלך
ההובלה וההצבעה, הצביע כנעאן על הבית בו מוסתר הנשק, וכשנשאל מה הסיבה שהוא מוסר זאת, השיב
שהוא רוצה "שטמרה תהיה עיר טובה יותר". לדברי העד, בשל החשש להעלמת הנשק, בוצע חיפוש
באותו היום, והנשק נתפס.

58. ב"כ הנאשם טען בעניין ת/27, שלא ניתנה לעד הזכות להיוועץ עם עו"ד, והשיחות עימו לא
תועדו במצלמות. גם טיעון זה אין בידי לקבל - אני מקבל את גרסת השוטרים, שמיד לאחר שהעד ביקש
להיוועץ עם עורך דין, החוקרים אפשרו לו זאת. העד הצביע על בית הנאשם, כמקום בו מוחזק נשק, ואכן
נמצא שם נשק. על הנאשם מוטלת החובה, להפריך את החזקה לפיה הוא היה מודע להימצאות הנשק
בביתו, ועניין זה יידון בהמשך.

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

59. בעדותו הראשית טען הנאשם שהוא עובד בקירור עם אבא שלו, ובנוגע למצבו המשפחתי, סיפר כי הם היו 3 אחים ואחות, אחד מהם נהרג בתאונת עבודה, כשהוא עצמו היה בן 16, ואמו נפטרה בשל מחלת כבד, כשהיה בגיל 17-18 שנים. הסגור טען, שבשל הטרדיות הנ"ל, אביו של הנאשם בנה עבורו בית, שם התארחו חבריו במקום להסתובב ברחובות, כדבריו, וכך חברים רבים פקדו את ביתו של הנאשם שהיה מקום מפגש יומיומי עבורם.

60. בחקירתו הנגדית בפניי אמר הנאשם, בנוגע לאמרותיו במשטרה, "אני לא סיפרתי את האמת בגלל שבהתחלה אני לא רציתי לסבך את עצמי, הם משפחה מסוכנת ואני לא רוצה לסבך את עצמי. זה החיים שלי" (עמ' 106 שורות 6-8), ובהמשך אמר "אני פחדתי, זו פעם ראשונה שלי בחיים במשטרה, לא ידעתי מה יקרה, בהתחלה לא סיפרתי את כל מה שידעתי אבל אחרי זה סיפרתי את כל מה שאני יודע ויש להם במשטרה" (עמ' 108 שורות 15-16).

ובנוגע למילים "משפחה מסוכנת", נשאל הנאשם וענה (עמ' 106 שורות 11-15):

"ש. יושבים, צחוקים, פתאום זה משפחה מסוכנת?"

ת. משפחה מסוכנת אם אני אעשה משהו כזה, כמו ללכת למשטרה ולספר עליהם. לשאלת למה לא סיפרתי על עבד בחקירה, אני משיב שאם הייתי מספר עליו בחקירה אז יש לו משפחה מסוכנת ואז את שאלת אותי שאני מכיר אותו 15 שנה, אמרתי לך שנכון שהמשפחה שלו מסוכנת, אבל הסכנה היא אם אני עושה משהו כזה ואספר בחקירה עליו ועל הנשק"

61. בנוגע ליחסים בין הנאשם ועבד, טען הנאשם, שהם חברי ילדות ושכנים (עמ' 94 שורות 29-30) וכי היו נפגשים בתדירות של פעמיים-שלוש בשבוע (עמ' 94 שורות 31-32) במקומות שונים. למעשה, החברות בין השניים נמשכה, גם אחרי שעבד פלט בבית הנאשם כדורים, וכדבריו (עמ' 101 שורות 30-33):

"ש. ובעצם אפשר להגיד שהייתם בקשר חברי טוב ממש עד סמוך למעצרו,

נכון?

ת. כן, בסדר.

ש. אפילו אמרת במשטרה שיום לפני שהוא נעצר היה חג וישבתם וצחקתם.

ת. אני לא זוכר אבל תמשיכי. אם אמרתי זה נכון. אבל אני לא זוכר שאמרתי את זה"

62. ב"כ המאשימה טענה, כי העובדה שהנאשם ועבד היו חברים כה טובים מחלישה את האפשרות כי עבד היה עושה מעשה שעשוי לסכן את חברו הטוב ללא הסכמתו, או מעשה שיש בו כדי להפר את אמונו של הנאשם, או להכעיסו ובכך לסכן את החברות ביניהם, כפי שקרה במקרה בו עבד פלט

בטעות כדורים בביתו של הנאשם, ומתיישבת יותר דווקא עם האפשרות כי עבד ביקש את הסכמתו של הנאשם להחביא אצלו את הנשק משום שבטח בו וסמך עליו.

ייתכן ומה שטוענת ב"כ המאשימה הוא נכון, אך לא דווקא - ייתכן ועבד סמך על הנאשם, שאם יגלה שהוא הסתיר בביתו נשק, ללא ידיעתו, הרי שבכל זאת הנאשם לא יספר על כך למשטרה, וכפי שצייתי לעיל, וגם אציין להלן, הייתה אפשרות כניסה לביתו של הנאשם, גם ללא הסכמתו או ידיעתו. בנוגע לשגרה הנוהגת בבית הנאשם, הוא סיפר (עמ' 97 שורות 21-28):

**"ש. הבית שלך, תתאר לנו מה קורה בו? מי חי בו? חברים, חברות?
ת. רק אני יושן בו אבל כל החברים, כל הילדים מהשכונה, הם יודעים שיש לי
סנוקר, פלייסטיישן, מחשב חבל על הזמן לגיימינג, כולם יודעים. ..
ש. ומה המדיניות, איך קורה שאנשים באים אליך, לא באים אליך? מי נכנס מי
יוצא?**

**ת. כל האנשים נכנסים, כל החברים שלי, אבא שלי, השכנים שלי, היה לי סנוקר וכל
הדברים של הסנוקר היו בבית והם קופצים מהחלון או מהדלת אם פתוח והם נכנסו
ולקחו מה שהם רוצים. השכונה אצלנו בטוחה"**

63. בנוגע לאופן הכניסה לבית הנאשם נטען (עמ' 97 שורות 29-32):

**"... יש לי דלת שהדלת הוא דו כנפי כמו שהוא אומר, והוא לא היה ננעל, אפילו
אם היית סוגר אותו במפתח והוא לא נועל. יש פעמים שאני שם משהו אחרי הדלת
שהוא לא נפתח ואם אני עשיתי את זה הם יכולים להיכנס מהחלון ויש להם אישור
שלי שהם יכנסו מהחלון"**

64. ב"כ המאשימה טענה, שכאשר הגיעו השוטרים לערוך חיפוש בביתו של הנאשם, דלת הבית הייתה נעולה, עד שלא נותרה בידיהם ברירה אלא להיכנס מהחלון - טיעון זה אין בידי לקבל, וכפי שהתייחסתי לעיל, בפרק שדן בראיות המאשימה, הייתה קיימת אפשרות, שדלת הכניסה ניתנה לפתיחה מבחוץ, והדבר אינו מופרך לחלוטין. עניין זה עלה הן מניתוח עדויות השוטרים, הן בהתאם לטענת הנאשם, וכן בהתאם לטענת אביו וכן העד שהוזעק לתקן את דלת הכניסה, אליו אתייחס בהמשך.

65. הנאשם נשאל בנוגע לאירוע פליטת הכדורים ע"י עבד (עמ' 96 שורות 14-25):

**"ת. היה מקרה שנפלט 2 כדורים בבית שלי, אם אני זוכר טוב ראיתי נשק אחד
באוטו אבל לא בטוח.
ש. איזה נשק ראית באוטו שאתה לא בטוח אתה חושב?
ת. אולי אולי אקדח, אבל באירוע שהכדורים נפלטו היה משהו אוטומטי.
ש. עוזי?
ת. אומרים עוזי.
ש. איפה זה היה?"**

ת. זה היה עם עבד, הוא היה משחק. הייתי בבית, עבד התקשר אליי ואמר לי שהוא בא, כמו כל פעם, הוא בא והיה לו תיק שחור. אמרתי לו מה זה? אמר לי סתם, הוא פתח את התיק, הוציא את הנשק והתחיל לעשות.. שיחק בנשק ונפלטו לו 2 כדורים שהיו לא אפילו מטר, 50 ס"מ, 20 ס"מ אולי.

ש. איפה פגעו הכדורים?

ת. בספה.

ש. מה עשית?

ת. זו הייתה פעם ראשונה שאני שומע או רואה משהו כזה, הייתי בהלם. אני כעסתי על עבד ואמרתי לו זהו. זה הגבול. אמרתי לו "עברת כל קו אדום, מהיום והלאה אני לא רוצה לראות את הדברים האלה". בלילה הזה זהו, לא ראיתי אותו. הוא לקח את התיק ויצא. בזמן שהוא יצא חמזה הגיע הוא ראה את התיק והוא ראה את עבד יוצא עם התיק"

66. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם אם סיפר לאביו על האירוע, והשיב ש "בטח שלא, אם הוא יודע מה שקרה לי הוא יתאבד" (עמ' 110 שורה 32), ובהמשך אמר כי "אם הוא יודע שקרה, זה כדור 50 ס"מ לידי, הוא הורג את עבד והורג אותי גם" (עמ' 111 שורה 1).

67. הנאשם העיד כי לאחר האירוע הזה עבד לא הראה לו עוד נשקים (עמ' 96 שורות 27-28) ובנוסף "אחרי האירוע הזה הוא לא הזכיר את המילה נשק" (עמ' 96 שורה 32). לשאלת סנגורו "באקדח או בנשק הזה נגעת אי פעם?", השיב "בטח שלא" (עמ' 97 שורות 15-16). כך נשאל והשיב בחקירתו הנגדית בעניין זה (עמ' 104 שורות 21-25):

"ש. אבל לפני אירוע פליטת הכדורים ראית שיש לו אקדח שהוא החביא אותו בתוך גרב, נכון?

ת. הוא היה אותו באוטו, הוא לא החביא אותו בתוך האוטו.

ש. ואיפה בתוך האוטו האקדח היה, לא על המושב בצורה גלויה, נכון? הוא היה בתוך גרב?

ת. אם אני זוכר נכון כן"

68. בהסתמכה על דברי הנאשם, טענה ב"כ המאשימה שהוא ידע שעבד מתעסק עם נשק, וידע שעבד היה מעורב בפרשיות שוד וירי, והוסיפה שהנאשם לא ידע את המשטרה אודות פרשיות אלו, וכך נשאל וענה (עמ' 105 שורות 1-3):

"ש. אני מבינה שגם על כל הנושא הזה של החזקת הנשקים, שימוש בנשקים, לא יידעת את המשטרה, נכון?

ת. כן

ש. גם פה ניסית להגן עליו, לא לסבך אותו.

ת. לא לסבך את עצמי, לא לא לסבך אותו"

ובהמשך נשאל הנאשם על ידה (עמ' 105, שורות 6-17):

"ש. אני מבינה גם שהעובדה שאתה בן אדם נורמטיבי כמו שאתה מציג את עצמך, איך אתה יכול להמשיך להיות חבר של מישהו שעושה שודים, כולל שוד שירו ליד הראש של בעל הטוטו, מחזיק נשקים, יורה בנשקים, אתה מבין? ת. אני מבין את השאלה, נכון אני ידעתי שהוא עושה את הדברים האלה, אבל לא בצורה שאת מציגה שהוא תמיד מגיע אליי עם נשק והוא מוציא אותי, המקרים האלה קרו לאורך שנים. אני הייתי מייגע לו, אבל יותר מזה אני לא יכול לעשות. ש. אני אומרת לך שהמקרים האלה כל מה שתיארת לא קרה במשך שנים, אלא בפרק זמן של מאוקטובר 2016 ועד שנעצרת במרץ 2017, מכיוון שאתה מספר שכל החזקת נשק הייתה אחרי השודים והשודים התחילו באוקטובר 2016, אז אל תגיד לי שזה משהו של שנים אלא פרק זמן קצר. ת. אני לא מבין מה את אומרת. אחרי שביהמ"ש מסביר לי את השאלה אני משיב שכמה מקרים קרו במשך השנתיים האלה, פליטת הכדור ואני ראיתי את האקדח באוטו לפני זה"

69. דעתי איננה כדעת ב"כ המאשימה: זה שהנאשם לא סיפר למשטרה דברים שידע על עבד, שהוא חבר ילדות שלו, ושניהם מתגוררים באותו הכפר, אין משמעות הדבר שהנאשם הסכים עם מעשי עבד, ולבטח אין משמעותם ידיעת הנאשם אודות הסתרת הנשק בביתו. האירועים שהנאשם ידע שעבד היה מעורב בהם, התרחשו במשך מספר חודשים, והמחלוקת שהייתה בדיון בנוגע למשך הזמן המדויק, אם זה שנה, שנתיים או יותר - איננה רלבנטית למסקנותי, שהרי אין קשר בין אי-הדיווח של הנאשם אודות אותם מעשים, לגורמי חוק, ובין המסקנה שב"כ המאשימה ביקשה להסיק, בנוגע למודעות הנאשם אודות הימצאות הנשק בביתו. כפי שאתייחס בהמשך, הנאשם עשה עליו רושם אמין, עדותו הייתה עקבית ורציפה, ודבריו השתלבו היטב עם דברי אביו, אחיו ודברי רוחי וכן דברי עד ההגנה, ריאד היבי, שתיקן את דלת הכניסה. בנוסף, דברי הנאשם השתלבו עם התהיות שהעליתי בנוגע לאפשרות לפתיחת דלת ביתו ע"י כל אדם מבחוץ, ללא מפתח, ומסקנתי היא, שלפני תפיסת הנשק בבית הנאשם, הייתה תקופה שבה כל אדם יכול היה להיכנס לבית הנאשם, גם ללא מפתח, וזאת באמצעות הפעלת כוח על הדלת כלפי פנים, וככל הנראה יש צורך בהרמה קלה של דלת הכניסה כלפי מעלה, בכדי לעקוף את הבריוח התקול, ודחיפתה פנימה.

70. הנאשם נשאל אודות הסכום של 5,000 ₪ שנמסר לו ע"י עבד, וכדבריו **"הוא אמר לי רק פעם, הוא נתן לי 5,000 ₪ והוא אמר לי שהכסף הזה קיבלתי אותו על עבודה שאבא שלו לא ידע ממנה, ומחוץ לעסק ביננו וביקש שאני אשמור על הכסף הזה. הוא אמר שהוא לא רוצה לבזבז את כל הכסף והוא יבוא כל יום לקחת 200 שקל 300 שקל, 500 שקל"** (עמ' 98 שורות 5-7). בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על האפשרות שמקור הכסף היה בשוד שביצע עבד, ותשובתו לכך הייתה **"כשחשבתי על שוד זה היה 20 אלף, 50 אלף, 100 אלף ולא 5,000"** (עמ' 119 שורות 23-27). גם בעניין זה אני מקבל את דברי הנאשם - עבד הוא חבר ילדות שלו, ובאחד מביקוריו הרבים אצלו, מסר לו 5,000 ₪ שיסתיר עבורו - שוכנעתי, שהנאשם האמין שאין מדובר בסכום גבוהה, שהיה אמור להעלות חשד של פעילות עבריינית, הגם שאפשרות מעין זו תמיד עמוד

קיימת. בכל מקרה, אין ספק שעבד הוא אדם שביצע עבירות, וכרגע הוא מרצה עונש מאסר בגין מעשיו. מכך אין להסיק בהכרח, אודות מודעותו של הנאשם להחזקת הנשק בביתו.

71. הנאשם טען בעדותו בנוגע לעבד: **"הוא התקשר אליי, הוא אמר לי שהוא שם משהו מסביב לבית, אמרתי לו התחלתי לשאול אותו מה החבאת, הוא היה בלחץ, כל פעם נתן תשובה אחרת, שכחתי מהסיפור הזה ואז הוא נעצר"** (עמ' 98 שורות 15-17). לשאלה מה עשה לאחר שעבד סיפר לו, השיב ש **"אני התחלתי לחפש משהו, אני חיפשתי בבית שלי, חיפשתי מסביב לבית, חשבתי שיש בוף או גראס. לא חשבתי משהו כזה"** (עמ' 98 שורות 19-20), ולשאלת ביהמ"ש מה זה משהו כזה, השיב **"מה שהם מצאו"** (עמ' 98 שורה 23). בחקירתו הראשית נשאל הנאשם אם לאחר המעצר של עבד הוא המשיך לחפש בבית, ותשובתו **"אני חיפשתי אבל לא מצאתי כלום ואמרתי שהוא אולי צוחק והוא הכניס אותי ללחץ, לא חשבתי שיש משהו כזה בבית שלי"** (עמ' 98 שורות 28-29).

72. הנאשם סיפר כי עבד אמר לו בשיחה **"שמתי משהו בבית שלך"** (עמ' 111 שורה 16), אם כי בהמשך טען שעבד אמר לו ששם את הדבר מסביב לבית (עמ' 111 שורה 25). עבד היה נשמע לו לחוץ, והנאשם הרגיש ש **"יש משהו לא בסדר שהיה שם"** (עמ' 112 שורה 2). גרסת הנאשם בנוגע לשיחה זו עם עבד, לא הייתה אחידה: תחילה טען שהיו שיחה או שתיים (עמ' 111 שורה 29), בהמשך אמר שהיו 2-3 שיחות (עמ' 112 שורה 4) ולבסוף טען שהייתה שיחה אחת בלבד (עמ' 114 שורה 28 ושורה 32). כשנשאל הנאשם מה עבד אמר לו לגבי טיב הדבר שהחביא אצלו, השיב שעבד אמר לו **"לא...סתם"** (עמ' 112 שורה 8) וכשנשאל מה ענה לו עבד כששאל אותו שוב מה החביא אצלו, השיב הנאשם **"אמרתי במקרה הכי גרוע זה בוף, אם זה בוף אני לוקח את תיק השימוש, זה לא משהו מעניין"** ואז נשאל ע"י בית המשפט, אם הוא היה מוכן לקחת על עצמו תיק סמים, ותשובתו **"זה לא משהו שיכול להרוס לי את החיים"** (עמ' 112 שורות 26-29).

ככל הנראה, הנאשם פחד מעבד, ואולי אפילו "התרברב" בקשר שביניהם, על כן היה מוכן לספוג תיק של החזקת סם מסוכן, והכל בכדי לשמר את הקשר בינו ובין עבד. אני מקבל את דברי הנאשם, שכאשר עבד התקשר אליו ומסר לו שהסתיר דבר מה אצלו, הוא לא ידע היכן אותו "דבר" הוסתר, והוא גם לא ידע את טיב המוסתר. שוכנעתי מדברי הנאשם, שהוא אף לא סבר שמדובר בנשק, אלא בסמים, ואני מקבל את גרסתו זו של הנאשם. לדברי הנאשם, לאחר השיחה עם עבד אודות הדבר שהסתיר, הוא חיפש במקומות אלה: **"יש לי חצר, מאחורי החפצים שיש לי שם, יש לי גינה מאחורי הדירה, עשיתי סיבוב קטן שם, וגם נכנסתי לדירה שלי, הסתכלתי ימינה שמאלה, לא ציפיתי שזה יהיה בבית אז לא חיפשתי ממש שם. אני חיפשתי אבל לא כמו בחוץ"** (עמ' 115 שורות 29-31). הנאשם ענה לשאלות ב"כ המאשימה, בנוגע לאפשרות, שמה שעבד הסתיר בביתו הוא נשק, וכדבריו (מעמ' 113 שורה 28 עד עמ' 114 שורה 3):

**"ש. אני אומרת לך שהעובדה שאתה לא התעקשת לקבל ממנו תשובה אמיתית, מה זה הדבר שהוא החביא אצלי, זה בגלל שאתה בעצמך הבנת במה מדובר, שמדובר בנשק
ת. אם הייתי חושד באחד אחוז שיש נשק בבית שלי אני, ואני לא יודע איפה הנשק,**

אני מתקשר למשטרה, אני חושד שיש נשק בבית שלי ותחפשו. ..."
ש. אני אומרת לך שאתה חשבת ואתה בנית על זה שאף אחד לא יבוא בכלל לחפש
בבית שלך בגלל שאתה בחור בלי עבר, הרי עבד מן הסתם לא יספר שהוא החביא
אצלך נשק, אתה בנית על זה שאף אחד לא ידע שהנשק אצלך בבית ובטח לא
תתקשר להודיע שיש לך נשק בבית
ת. זה העתיד שלי, מי הוא עבד שאני אשים בידיו את העתיד שלי?"

73. הנאשם נשאל ע"י עורך דינו "מה אתה אומר למי שאומר שזה הבית שלך ולא יכול להיות
שסגרת את העיניים והנשק שם ואתה לא יודע?", ותשובתו הייתה "אני אומר שאם הייתי יודע
קודם כל אני לא משאיר משהו כזה בתוך הבית שלי, ואם הייתי יודע אם הוא היה נעצר אני
הייתי זורק את הנשק או עושה דבר כלשהו כדי שלא יישאר דבר כזה אצלי בבית" (עמ' 100
שורות 25-27). לשאלת ביהמ"ש "אולי קיווית שעבד לא יזכיר את שמך והמשטרה לא תדע
שיש לך קשר בינך ובין עבד, ואף אחד לא יבוא לחפש אצלך ולא ימצאו את הנשק אצלך?"
(עמ' 100 שורות 28-32), ותשובת הנאשם לכך:

"זאת מחשבה של אדם נאיבי, יש בדבר הזה כדי להרוס את העתיד שלי. אני בחיים
לא בוטח באף אחד במשהו שקשור בעתיד שלי. ..."

74. אני מקבל את גרסת הנאשם, שנמסרה באופן עקבי ושוטף, וברור שהוא אומר את האמת -
הנאשם לא העלה על דעתו, שעבד יסתיר בביתו נשק, ולכל היותר סבר שמדובר בסמים. אני מקבל
את דברי הנאשם, שאם אכן היה מדובר בסמים, ואלה היו נמצאים ע"י המשטרה, הוא היה מוכן
לקחת את התיק על עצמו, אך בנוגע לנשק - הוא לא היה מסכים לכך, ולא היה מוכן לסכן את
העתיד שלו בשביל עבד. אמנם אינני נוח עם "הזלזול" של הנאשם בתיקי סמים, ואולם, זו דרכו,
תהא מוטעית ככל שתהא, ואני מאמין לו בעניין זה.

75. האמון שנתתי בדברי הנאשם, הוא למרות שניתן להצביע על סתירות ופרוכות בגרסאותיו
שניתנו בחקירותיו השונות, עליהן אעמוד להלן:

חקירתו הראשונה של הנאשם (ת/1 - ת/3): בחקירתו הראשונה טען הנאשם כי הוא גר לבד בדירה (ת/3 עמ'
3 שורות 5-6) וכי הוא לא יודע איך הגיע לביתו הנשק (ת/3 עמ' 2 שורה 32). הוא טען שכל החברים והילדים
בשכונה נכנסים אליו הביתה מהחלונות והייתה תקופה שגם לא היה לו מפתח לדלת (שם, שורות 33-35). עוד
טען שאין ידית מבחוץ לדלת ואם הדלת לא נעולה אז ניתן לפתוח אותה בדחיפה. עוד ציין, שהוא לא יכול לסגור
את הדלת בשל שבר בה (ת/3 עמ' 3 שורות 30-32). הנאשם טען עוד, שרק לו יש מפתחות לדירה וכי הוא נועל
את הדלת רק כשהוא הולך לישון (ת/3 עמ' 7 שורות 1-2) כי "אני לא אוהב שהדלת תהיה פתוחה בלילה,
ייכנס אני יודע חתול או זה, ייכנס לדירה...לא" (עמ' 7 שורות 12-13). לשאלת החוקר "זאת אומרת
שאתה לא יודע כלום על הנשק והדברים האלה?", השיב "לא בטח שלא" (עמ' 3 שורות 18-19) ובהמשך
כשנאמר לו "אני אומר לך .. שאתה יודע שיש אצלך נשק בדירה וזו התחמושת וכל הדברים.. האלה,

מה התגובה שלך על זה?", השיב "אני אומר לך שאני לא יודע שיש לי דברים כאלה בדירה, אני לפי דעתי גם מי שאמר לך (מילה לא ברורה) נכנס לדירה שלי שם אותו כדי להלביש עליי את התיק (מילה לא ברורה)" (עמ' 10 שורות 14-16) כשנשאל אם הוא יודע איך הגיע לדירה שלו התרמיל שנתפס בה, השיב בשלילה (ת/3 עמ' 9 שורות 18-19). כשנשאל הנאשם, פעמיים באותה חקירה, אם יש לו עוד משהו לספר או לומר, השיב בשלילה (ת/3 עמ' 3 שורות 20-21 ועמ' 11 שורות 36-38).

בחקירה זו עמדה בפני הנאשם ההזדמנות לספר על שיחת הטלפון של עבד אליו, לפיה הודיע לו שהוא החביא דבר מה אצלו, אך הנאשם בחר שלא לספר על כך. מעבר לכך, הנאשם העיד בפניו, שהוא לא היה נועל את דלת הכניסה לביתו, וכי לא חשש להשאיר פתוחה, אך בדבריו שצוטטו לעיל הוא טען, שכן השתמש במפתח כדי לסגור את הדלת בלילה, שלא ייכנסו חתולים או משהו אחר - אינני רואה בסתירה זו, כדבר מהותי, היורד לשורשו של עניין, ואין בסתירה זו כדי להפוך את האמון שנתתי בדברי הנאשם. גם לעניין אי-ציון עניין השיחה של עבד אליו, שוכנעתי שהנאשם לא ידע שמדובר בנשק, אלא לכל היותר חשש שמדובר בהסתרת סם לשימוש של עבד, ובחירתו שלא לספר על כך אינה מפחיתה מאמינותו.

חקירתו השנייה של הנאשם (ת/4-6): בחקירתו השנייה, שנמסרה יום לאחר החקירה הראשונה, החליט הנאשם לספר על שיחת הטלפון של עבד, ולדבריו, כשהיה בעבודה כחודש או חודשיים לפני מועד מתן העדות, התקשר אליו חברו עבד אבו אלהיג'א, ואמר לו שהחביא כמה דברים אצלו בבית (ת/6 עמ' 4 שורה 3). בהמשך טען כי "מאחר והוא חבר שלי ואני מכיר אותו ש.. אמרתי אולי יכול להיות שהוא החביא אצלי משהו, משהו לא דבר כזה גדול יענו" (ת/6 עמ' 4 שורות 5-7). הנאשם המשיך ואמר "...שהגיעו לחיפוש אליי לא ידעתי על מה הם מחפשים אבל יודע שמחפשים דבר שהחביא עבד" (ת/6 עמ' 4 שורות 9-10). עוד טען הנאשם "ואמר לי עכשיו העורך דין שמצאו כדור אצלי בבית נורה כדור בבית, הדבר הזה גם עכשיו אני יודע אותו מהעורך דין אני לא יודע אם קרה דבר ... כמוכן בבית שלי אתה יודע כל אחד יכול להיכנס ולצאת ממנו ..." (ת/6 עמ' 4 שורות 19-24). לגבי יחסיו עם עבד סיפר הנאשם שהוא מכיר את עבד מהגן, שנים רבות, וכי הם נפגשים פעמים-שלוש בשבוע (ת/6 עמ' 6 שורות 3-9), והוסיף שקשריו עם עבד טובים, וכי הוא לא הזיק לו מעולם (שם, שורות 34-35).

אינני רואה בהמשך החברות שבין עבד לנאשם, גם לאחר שעבד פלט בביתו כדורים מהנשק שהביא, כדבר שיש לזקוף לרעת הנאשם - כפי שטען הנאשם, הוא ועבד חברים מאז הגן, ומדובר בעיר קטנה, בה המשפחות מכירות האחת את השנייה, והמשך קיום קשר עם אדם, גם אם הוא טועה, אינו חייב להיזקף לרעת הנאשם, ולבטח אין בכך כדי להביא לפגיעה באמון שנתתי בדברי הנאשם לעניין חוסר מודעותו להימצאות הנשק בביתו, ואף לא לעניינים אחרים בהם נתתי אימון בגרסת הנאשם.

חקירתו השלישית של הנאשם (ת/7-9): בחקירתו השלישית, שנערכה זמן קצר לאחר סיום החקירה השנייה, החליט הנאשם לספר על מעורבותו של עבד בניסיון השוד בדואר בטמרה. כאשר נשאל הנאשם האם הוא יודע על עוד שודים שבהם היה מעורב עבד, השיב בשלילה (ת/9 מעמ' 3 שורה 35 עד עמ' 4 שורה 2), ובנוגע לאירוע פליטת הכדור בביתו, טען הנאשם שעבד השתמש בכפפות (עמ' 3 שורות 3-5).

בשתי חקירותיו הקודמות הכחיש הנאשם שהוא יודע על מעשי השוד של עבד, ואילו בחקירתו השלישית החליט לספר על כך, אך המשיך להסתיר שהוא ידע על מעורבות עבד בשוד בתחנת הטוטו בטמרה - גם בעניין זה אין כדי לפגוע במהימנות הנאשם, שהרי החקירות הן דינאמיות וארוכות, והנאשם נשאל שאלות רבות, ובמהלכן הוא חושף פרטים נוספים. אי-גילוי דברים כבר בחקירה הראשונה, אלא הזכרתם בהדרגה מעדות לעדות, אינה מביאה בהכרח לפגיעה במהימנות הנאשם, ובמקרה שבפניי, לא שוכנעתי שהדבר פוגע במהימנותו.

חקירתו הרביעית של הנאשם (ת/10 - ת/12): בעדות זו סיפר הנאשם על מעורבות עבד בשוד בתחנת הטוטו וכן על עניינים נוספים הקשורים לעבד, ובהמשך ישנה התייחסות לעניין הכפפות שעבד עטה בזמן שאחז בנשק (למשל ת/12 מעמ' 10 שורה 21 עד עמ' 11 שורה 22). הנאשם חזר בעדות זו על גרסתו, לפיה עבד התקשר אליו והודיע לו שהחביא משהו בביתו (ת/12 עמ' 19 שורות 1-11), ואף הביע הסכמה לביצוע עימות עם עבד (ת/12 עמ' 17 שורות 27-38).

החלטת הנאשם לספר בחקירתו הרביעית אודות כך שהוא ידע על מעשה השוד של עבד בתחנת הטוטו בטמרה, אינה פוגעת במהימנותו, כפי שצינתי בנוגע לעדות השלישית לעיל. הנאשם גם לא סיפר, שלאחר שעבד הודיע לו שהסתיר דבר אצלו, הוא ערך חיפוש - עניין זה אמנם תמוה, והיה על הנאשם לספר מיד שהוא חיפש אחר מה שעבד טען בפניו שהסתיר אצלו, אך יחד עם זאת, הנאשם הסביר בעדותו בפניי אודות החיפוש שערך הן בתוך ביתו והן מחוצה לו, אחר מה שהסתיר עבד, ואני מקבל את הסבריו, ואינני מוצא כי באי-ציון דבר החיפוש בחקירתו הרביעית, יש כדי לפגוע במהימנותו.

העימות בין הנאשם לבין עבד (ת/49 - ת/51): העימות נערך לאחר חקירתו הרביעית של הנאשם, ובהמשך לה. בתחילת העימות התבקש הנאשם ע"י החוקרים לספר את הידוע לו על מעשי עבד הלא חוקיים (ת/51 עמ' 39 שורות 6-10) ותשובתו "**החביא אצלי מקלע**" (ת/51 עמ' 39 שורה 11), "**ועבד גם ירה אצלי בבית...באותו המקלע...עוזי**" (שורות 15-19) "**זה מה שעשה איתי**" (ת/51 עמ' 39 שורה 24). כשהנאשם נשאל מה עוד הוא יודע על עבד, סיפר על כך שבעבר "**החביא אצלי חמשת אלפים מזומן**" (ת/51 עמ' 39 שורות 29-39), ניסה לשדוד דואר אך לא הצליח כי האישה יצאה וצרחתה (ת/51 עמ' 40 שורות 10-14) ושדד מקום של טוטו מול ב"ס אל בירוני בטמרה (ת/51 עמ' 40 שורות 18-33). עבד השיב לדברי הנאשם באומר "**שום דבר ממה שהוא אומר הינו נכון**" (ת/51 עמ' 41 שורות 28-30). הנאשם לא הטיח בעבד שהוא הסתיר את הנשק בביתו ללא ידיעתו והסכמתו, אלא רק אמר "**החביא אצלי מקלע**". הנאשם כעס על עבד במהלך העימות, וזה מהלך העניינים ביניהם (ת/51 עמ' 42 שורות 14-24):

"מוסטפא: עבד, אני מכיר אותך כבר שנים עשרה שנים, אתה מכרת אותי בחמש עשרה שניות.

עבד: מכרתי אותך בחמש עשרה שנות? ...

עבד: איך, תגיד לי איך ...

מוסטפא: איך (מילה לא ברורה) מדע מודיעין? איך? אני שואל אותך? איך?",

ובהמשך עבד אומר "אני הרגע אמרתי לו לא נתתי שום חקירה" (ת/51 עמ' 42 ש25).

הנאשם אכן כעס על עבד, ייתכן בשל הסברה שלו שעבד סיבך אותו בחקירה, כפי שטענה המאשימה. בנוגע לטענת המאשימה, לפיה היא הייתה מצפה מהנאשם להטיח בעבד מדוע הסתיר נשק בביתו ללא ידיעתו, הרי שאכן מדובר בטענה נכונה, ואולם, לאחר עיון בעימות המלא ובכל חקירותיו של הנאשם, וכן למשמע הנאשם בעדותו בפני בית המשפט, עולה תמונה ברורה, לפיה הנאשם המשיך את קשריו עם חבר ילדותו, עבד, על אף מעשיו הפליליים, והנאשם כעס על עבד שסיבך אותו בפרשייה, שאין לו בה כל קשר. מסקנתי היא, שהעימות דווקא מחזק את המהימנות שנתתי בנאשם, ולכל הפחות - אינו פוגע בה.

חקירתו החמישית של הנאשם (ת/13-15): בחקירה זו טען הנאשם, שאילו ידע שהוסתר בביתו נשק, וכי עבד נעצר, אזי היה מתקשר למשטרה (ת/15 עמ' 8 שורות 31-34) אך בהמשך טען שפחד להתקשר למשטרה ולהגיד להם שעבד החביא אצלו משהו, כדי שהמשטרה לא תמצא אותו ותחשוב שהדבר המוחבא הוא של הנאשם (ת/15 עמ' 9 שורות 7-15). כמו כן טען שפחד להתקשר למשטרה מהפחד שמא בני משפחתו של עבד יפגעו בו (ת/15 עמ' 10 שורות 24-32) וכי **"אין לי את הכוח להגן על עצמי מהם.."** (ת/15 עמ' 10 שורה 34), הגם שאישר שאף אדם ממשפחתו של עבד לא פנה אליו ולא איים עליו (ת/15 עמ' 11 שורות 10-14). הנאשם טען שראה את העוזי הזה פעמיים-שלוש בסה"כ (ת/15 עמ' 12 שורות 1-8) אך מעולם לא נגע בו (ת/15 עמ' 13 שורות 6-13). בהמשך חקירתו שב וטען - **"אני לא יודע מה הדיבורים שהיו, אבל שוב פעם אני חוזר ואומר לך, אני לא יודע שהרובה הייתה אצלי, אם אני הייתי יודע, אז עכשיו אני לא הייתי פה"** (ת/15 עמ' 17 שורות 15-16).

לא מצאתי כל סתירה מהותית בין דבריו של הנאשם בחקירה זו, ובין דבריו בפניי, לבטח לא סתירות מהותיות, ומסקנתי היא, שחקירה זו מחזקת את המהימנות שאני נותן בדברי הנאשם.

חקירתו השישית של הנאשם (ת/16-18): בחקירה זו סיפר הנאשם שוב על אירוע פליטת הכדור בביתו, ובין היתר סיפר שעבד הגיע אליו עם התיק השחור והנאשם לא ידע מראש מה יש בתיק. עבד הוציא את הנשק מהתיק והתחיל לעשות תנועות עם הנשק ואז פתאום נפלט כדור מהנשק במרחק 20-30 ס"מ מהנאשם, והנאשם התעצבן וביקש מעבד לצאת מביתו, ואז עבד לקח את התיק עם הנשק ועזב את ביתו של הנאשם. עוד נטען בעדות, שבחור בשם חמזה הגיע לביתו של הנאשם מיד לאחר מכן, והספיק לשמוע את פליטת הכדור ולראות את עבד מקפל את הנשק לתוך התיק (עמ' 2 שורות 4-19). באשר להחבאת הנשק - הנאשם נשאל אם שאל את עבד מה החביא אצלו והשיב שאכן שאל את עבד ושעבד השיב לו **"שזה סתם, יומיים אני אבוא ואקח אותו"** (עמ' 3 שורות 42-45). כשנשאל האם שאל את עבד היכן החביא את זה, השיב שאכן שאל את עבד ועבד בהתחלה לא ענה לו אך לאחר מכן השיב לו שהחביא את זה מסביב לבית (עמ' 3 שורות 47-50).

כאשר נשאל הנאשם איך עבד נכנס אליו הביתה, השיב שעבד נכנס מהחלון ושהדלת הייתה נעולה (עמ' 3 שורות 53-56). כאשר נשאל הנאשם אם חיפש את מה שעבד טען שהחביא אצלו, השיב שחיפש אך לא מצא (עמ' 4 שורות 76-79), ובהמשך הוסיף **"לא מצאתי שום דבר ושאלתי אותו וכל פעם שהייתי שואל אותו"**

היה בורח מהנושא (עמ' 5 שורות 94-95). הנאשם אף הודה שהדבר עורר את חשדו אך הוא לא ידע מה לעשות (עמ' 5 שורות 96-97). כאשר נשאל מתי עבד החביא אצלו את התיק, השיב הנאשם שלפני כחודש בערך (עמ' 4 שורות 80-81), וכשנשאל מתי עבד יצר אתו קשר אחרי פליטת הכדור ואמר לו שהחביא משהו אצלו, השיב שבועיים לערך (עמ' 4 שורות 92-93).

בחקירתו זו לא טען הנאשם שעבד נכנס מהדלת, אלא מהחלון, וכן טען שהדבר הוסתר ע"י עבד מחוץ לבית, שעה שבפני טען שייתכן והדבר הוסתר בבית - אני לוקח בחשבון שמדובר בחקירה משטרתית, כאשר הנאשם היה עצור, וכי מדובר בהתפתחות בדברי הנאשם, מחקירה לחקירה, ואין בכך כדי להעיד דווקא על שקריו, אלא על שליפת המידע מזיכרונו, אט אט, תחת נסיבות הלחץ בהן היה נתון, הן בשל היותו עצור ותחת חקירה משטרתית, הן בשל החשד הכבד המיוחס לו שעה שהוא סבור שאין לו כל קשר לכך, והן בשל חששו מעבד וממשפחתו, במיוחד ביודעו שלעבד יש נשק, והוא אף ביצע מעשים פליליים.

חקירתו השביעית של הנאשם (ת/19-21): חקירה זו היא קצרה מהאחרות, ובסיומה אמר הנאשם "אני רוצה להוסיף אתם הרשיתם לבחור מופרע כמו עבד לגרום למעצרו של אדם חף מפשע להיות במעצר רחוק ממשפחתו זמן ממושך". דבריו של הנאשם מחזקים את המהימנות שאני נותן בהם.

חקירתו השמינית של הנאשם (ת/22-24): גם חקירה זו הייתה קצרה, במהלכה הוצג לנאשם תצלום של התיק השחור שנתפס בביתו והכיל את הנשק והתחמושת, והנאשם זיהה את התיק כתיק שנתפס בביתו, ושבו הביא עבד את הנשק ביום בו שיחק בנשק ונפלטו כדורים, ולאחר מכן החזיר את הנשק לתיק ויצא עימו (ת/24 עמ' 2 שורות 1-30). הנאשם טען שלאחר אירוע פליטת הכדור, לא ראה את עבד עם העוזי הזה (ת/24 עמ' 3 שורות 8-9). כשנשאל מה יאמר אם ימצא דנ"א שלו על התיק, השיב הנאשם, שייתכן שזה יהיה תוצאה של הנחת הנשק על מיטתו (ת/24 עמ' 3 שורות 12-18).

גם בעדות זו אין כדי לפגוע באמינות הנאשם, אלא להפך - היא מוסיפה נדבך נוסף לאמינות שייחסתי לו.

עד ההגנה - מר ריאד היבי

76. העד עוסק בהתקנת דלתות, ולדבריו - הוא התקין את הדלתות בביתו של הנאשם לפני שנה וחצי שנתיים (עמ' 92 שורה 32) וכי לאחר מכן קראו לו לתקן את דלת הכניסה לבית הנאשם, מאחר וזו לא ננעלת (עמ' 93 שורות 3-8), לדבריו, הוא החליף צילינדר ואת שני הבריחים, "שהם היו מלאים חלודה ולא עובדים" (עמ' 93 שורות 10-11), והוסיף ואמר, "אפילו שהחלפתי צילינדר בלי הבריחים האלה אפילו שהיה נועל הדלת לא הייתה ננעלת" (עמ' 93 שורה 11) אך לאחר התיקון הדלת כן ננעלה (עמ' 93 שורות 26-27).

77. בחקירתו הנגדית טען, שלפני כ- 7 חודשים קראו לו לתקן את הדלת (עמ' 93 שורות 14-15), דהיינו בחודש מאי 2018 (העד העיד בחודש דצמבר 2018), ואילו האירועים המתוארים בכתב

האישום התרחשו מעל לשנה לפני כן. ב"כ המאשימה ביקשה ללמוד מלוח הזמנים הנ"ל, שעדותו של העד בדבר התקלה בדלת ביתו של הנאשם אינה רלוונטית למועד ביצוע העבירה, ואין בה כדי לחזק את גרסת הנאשם באשר למצב דלת ביתו במועד ביצוע העבירה.

78. בחקירתו הנגדית תיאר העד את הדלת, באומרו **"דלת דו כנפית, אם הכנף הקטן לא תופס במשקוף למעלה אפילו שאתה נועל בכנף הגדול היא תדחוף אותו וזה יפתח. זה לא נועל אותו. הברחים של הדלת יוצאים מהמקום"** (עמ' 93 שורות 21-25).

79. העד העיד בפניי באופן עקבי ושוטף, וברור לי שהוא תיאר אירועים שהתרחשו עמו, ואני נותן אימון מלא בדבריו. שוכנעתי, שדלת הכניסה לבית הנאשם לא הייתה תקינה פרקי זמן שונים, וכי העד תיקן אותה סופית רק מספר חודשים לאחר מעצרו של הנאשם. אמנם מדברי העד לא ניתן ללמוד אם במועד מעצרו של הנאשם ותפסת הנשק בביתו, הייתה הדלת לא תקינה, אך מאחר ונתתי אימון בדברי הנאשם, גם בנוגע למצב הדלת, ומאחר והנאשם טען שבסמוך לתפסת הנשק בביתו הדלת לא הייתה תקינה, וכל אדם יכול היה להיכנס לביתו, ומאחר ונתתי אימון בדברי עד הגנה זה, שאכן מדובר בדלת תקולה, שדרשה תיקון, על כן הגעתי למסקנה, לפיה בפרק זמן לא ידוע, עד למועד מעצרו של הנאשם, דלת הכניסה לא הייתה תקינה, וכי ניתן היה לפתוח אותה מבחוץ, בהפעלת כוח כלשהו, וכל אדם יכול היה להיכנס לבית, גם ללא מפתח.

אי הבאת עבד לעדות בבית המשפט

80. הנאשם טען, שעבד התקשר אליו וטען שהסתיר דבר מה בביתו, וככל הנראה זה הנשק שנתפס בחיפוש המשטרתי. הייתי מצפה, שהנאשם יזמין לעדות את עבד, הנמצא בהישג יד בשל היותו מרצה עונש מאסר בפועל, וניתן לזמנו בנקל באמצעות שב"ס.

81. ב"כ הנאשם הסביר את אי-זימונו של עבד בכך, שבני משפחתו של עבד אמרו שהוא יסרב לבוא ו **"גם אם הוא יבוא אין לנו מה לבנות על זה שהוא יספר את האמת באירוע הזה מתוך כעס"** (עמ' 128 שורות 3-4). הייתי מצפה מההגנה, שתזמן בכל מקרה את עבד, ולשמוע את גרסתו, ולא לסמוך על סברה, שייתכן ונאמרה ע"י בני משפחתו, לפיה הוא לא יספר את האמת.

82. במשפטו של עבד, הוא הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, כולל הסתרת הנשק בבית הנאשם שבפניי. נכון הוא, שהודיית נאשם במשפטו פועלת נגדו בלבד, וייתכן והיא נבעה מרצונו של עבד לסיים במהרה את משפטו, ולזכות בעונש קל מזה שהיה צפוי לו אילו הורשע לאחר ניהול הוכחות, אך עדיין קבלת האחריות על הסתרת הנשק בבית הנאשם דורשת את זימונו למתן עדות בבית המשפט, לשם בירור השאלה, אם לנאשם היה קשר כלשהו להסתרת הנשק, והאם ידע על כך, בין במישרין ובין בעקיפין. שונה הדבר ממקרה, בו אדם מודה במשפטו שלו, שהסתיר נשק בחצר של

אדם אחר, ולא בתוך ביתו, שאז ברור שמדובר במקום פתוח ונגיש לכל. היה מקום לברר את שאלת מודעותו של בעל הבית שבו הוסתר הנשק, דהיינו הנאשם שבפניי, באמצעות זימון עבד כעד תביעה, והפניית שאלות אליו, כמי שהסתיר את הנשק באותו בית.

83. מסקנתי היא, ששני הצדדים היו אמורים לזמן את עבד למתן עדות בפניי, ומשלא עשו כן, כל אחד משיקוליו הוא, לא ניתן לזקוף זאת לזכות או לחובת מי מהם, שהרי יוצא אני מנקודת הנחה, שכל צד חשש שמא עבד יפריך את גרסתו, על כן עובדת אי זימון עבד לעדות בבית המשפט אינה יכולה לחזק את הראיות כנגד הנאשם, וגם לא להחלישן.

סוף הפרק העובדתי

84. סוף דבר, שוכנעתי שהנאשם לא ידע שהנשק הוסתר בביתו, וכי דלת ביתו ניתנת לפתיחה מבחוץ, גם ללא מפתח. עוד שוכנעתי, שאחרים הניחו את הנשק בביתו של הנאשם, תוך שנכנסו לביתו ללא ידיעתו וללא הסכמתו. לא הוכח בפניי שעבד הוא זה שהסתיר את הנשק בבית הנאשם, או חברים אחרים של הנאשם.

85. השאלה שאדון בה כעת היא, האם על אף המסקנה העובדתית הנ"ל, הוכחו יסודות עבירת החזקת הנשק, המיוחסת לנאשם.

דין משפטי

86. אין מחלוקת שהנשק נתפס בחדרו של הנאשם, המתגורר לבד בדירתו.

סעיף 144(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קובע:
"הרוכש או המחזיק נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו, דינו - מאסר שבע שנים.
אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו -
מאסר שלוש שנים."

87. החזקה בנשק משמעותה, הן החזקה פיזית בנשק, והן שליטה של הנאשם בנשק, כלומר, יכולת

להגיע לעשייה פיסית בנשק או לקבוע את גורלו הפיסי, גם אם יכולת זו טרם מומשה, ואין חובה שהנשק יהא בקרבת הנאשם או במקום השייך לו. בעניינו של הנאשם שבפניי, הנשק הוחזק בחדרו שבביתו, על כן הייתה לו יכולת עשייה פיסית בנשק, גם אם יכולת זו טרם מומשה. בנוסף - הנאשם מתגורר לבדו בבית, על כן יכולת השליטה בנשק הייתה נתונה לו. על אף זאת, ומאחר והגעתי למסקנה, שדלת הכניסה לבית הנאשם לא הייתה תקינה, וכי כל אדם יכול היה להיכנס לבית, גם ללא מפתח, ומאחר וקיבלתי את גרסת הנאשם לפיה חבריו יכלו להיכנס לביתו, גם ללא רשותו המפורשת בכל פעם, הרי שיכולת השליטה בנשק לא הייתה בלעדית של הנאשם, הגם שהוא מתגורר לבדו בביתו, והנשק נמצא מעל לארון בחדרו.

88. לעניין היסוד הנפשי, קיימת חזקה עובדתית, לפיה הימצאות הנשק בבית הנאשם, בו הוא מתגורר לבדו, ומעל לארון בחדרו, משמעה ידיעת הנאשם והסכמתו להחזקת הנשק בביתו, ובמצב דברים זה, רובץ על כתפי הנאשם הנטל להפריך חזקה זו. הנאשם קיבל שיחת טלפון מחברו עבד, לפיה הוא הודיע לו שהסתיר דבר מה בביתו או בחצר. הנאשם חיפש את הדבר מה, אך לא מצא. הנאשם חשד שמדובר במשהו אסור, אך סבר שלכל היותר מדובר ב"בופ" של סם מסוג חשיש, והוא היה מוכן "לקחת" את התיק על עצמו, באם אכן ימצא סם בביתו, גם אם סם זה שייך לעבד. גרסה זו של הנאשם נמצאה על ידי אמינה, וקיבלתי את דבריו כדברי אמת. שוכנעתי, שהנאשם עשה מאמצים כדי לברר מהו פשר אותו "דבר אסור" שהוסתר ע"י עבד בביתו, ועשה מאמצים לחפשו אך לא מצאו, ושוכנעתי, כאמור, שהדבר האסור הוא לכל היותר סם, וכי הנאשם לא העלה על דעתו שעבד הסתיר בביתו נשק. מעבר לכך, הנאשם סיפק הסבר לאפשרות הכנסת הנשק לביתו ע"י עבד או אחרים - ביתו של הנאשם ניתן לכניסה, גם ללא מפתח וללא רשותו, בשל התקלה בדלת, ועניין זה נמצא על ידי אמיין, לאחר ששמעתי את הנאשם, את אביו שהעיד בפרשת התביעה, וכן את מתקין הדלתות שהעדי מטעם ההגנה. בנוסף, הנאשם קיבל שיחת טלפון מעבד בנוגע להסתרת דבר מה בביתו, וגם עניין זה, כאמור, נמצא על ידי אמיין. אמנם לא הוכח בפניי שעבד הוא זה שהסתיר את הנשק בבית הנאשם, אך הוכח שנשק הוסתר שם, ושכל אחד מחברי הנאשם, שנהגו להגיע לביתו, או כל אדם אחר שידע שניתן להיכנס לבית הנאשם גם ללא מפתח וללא רשותו, יכול היה להסתיר את הנשק במקום בו הוא נמצא. במצב דברים זה, עלה בידי הנאשם ליתן הסבר להימצאות הנשק בביתו, על כן לא ניתן לומר שהנשק היה בשליטתו הפיסית של הנאשם, הגם שהוא נמצא בחדרו ובביתו. משכך, הנאשם עמד ברמת ההוכחה הנדרשת להפרכת החזקה בדבר ידיעתו והסכמתו להחזקת הנשק בביתו.

89. שאלה נוספת העולה לדיון, לאחר שקבעתי שהנאשם הפריך כנדרש את החזקה הקבועה בחוק בדבר ידיעתו והסכמתו להחזקת הנשק שנמצא בביתו, היא שאלת עצימת העיניים של הנאשם בדבר אפשרות הימצאות הנשק בביתו.

90. סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין קובע:

"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי

שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם".

לשון הסעיף הנ"ל קובעת, שאם אדם חשד בקיום נסיבה רלבנטית, ונמנע במכוון מלברר את קיומה, תוך נטילת סיכון במודע, שאותה נסיבה קיימת, הרי שיש לראותו כמי שהיה מודע בפועל לקיומה של אותה נסיבה.

91. ב"כ המאשימה טענה כי במקרה שלפנינו, הנאשם ידע שעבד החביא אצלו משהו, ואף הודה שחשד כי המדובר במשהו אסור. במצב דברים זה, עתרה המאשימה שלא לקבל את טענת הנאשם, לפיה הוא לא חשד בשום שלב שאותו דבר שהוסתר בביתו הוא נשק, ואלה עיקר נימוקיה:

(א) הנאשם הבין מהתנהגותו של עבד שמדובר במשהו אסור/בלתי חוקי, כך למשל: עבד שינה גרסאות לגבי מקום הימצאות החפץ המוחבא, התחמק מלומר לנאשם מהו אותו חפץ מוחבא ואף נשמע לחץ בשיחה ביניהם.

(ב) הנאשם ידע שאין מדובר בחפץ כמו בוף, שהוא דבר "רגיל" בסביבת הנאשם.

(ג) הנאשם ידע על התעסקותו של עבד בנשקים, ואף ראה אותו בעבר מסתיר נשק ברכב.

(ד) עבד לא חשש במקרה קודם להביא נשק לבית הנאשם, ולהשתמש בו שם.

(ה) הנאשם ידע שעבד בוטח בו וסומך עליו, ואף הסתיר אצלו בעבר סך של 5,000 ₪.

לדברי ב"כ המאשימה, צירוף כל הנסיבות הנ"ל מביאים למסקנה, לפיה לא ייתכן שהנאשם לא חשד שאותו דבר שהוסתר בביתו הוא נשק. עוד נטען, שעבר פרק זמן של לפחות חודש ימים, מאז הסתרת הדבר בבית הנאשם ועד לתפיסת הנשק אצלו, ובמשך כל פרק זמן זה, ועל אף חשדו של הנאשם שייתכן ומה שהוסתר בביתו הוא נשק, האו נמנע מלעשות כל מאמץ אמיתי בכדי לברר את החשד: לא התעקש לקבל תשובות מעבד, והסתפק בתשובותיו המתחמקות, כדבריה, ולא שיתף כל גורם אחר שיפעיל לחץ על עבד לספר מה הסתיר בביתו. עוד נטען ע"י ב"כ המאשימה, שהנאשם לא אמר לעבד שיפסיק את החברות ביניהם אם לא יגלה לו מה הסתיר, לא דרש ממנו לסלק את הדבר, הגם שעבד אמר לו שיקח אותו תוך כמה ימים. בסוף טיעוניה בעניין זה, אמרה ב"כ המאשימה, שהנאשם פעל באופן הנ"ל מאחר והוא סבר שאי הידיעה תגן עליו בבוא העת, אם יגיעו אליו, על כן טענה, שבנסיבות אלו, "אי הידיעה" לה טוען הנאשם היא עצימת עיניים ביחס לאפשרות שמה שהוחבא אצלו הוא נשק, ולכן דינו של הנאשם כדין מי שידע והסכים להחזקת הנשק בביתו.

92. השאלה שיש להכריע בה היא, האם הנאשם חשד בדבר אפשרות הימצאות נשק בביתו, ובכל זאת נמנע מלברר חשד זה.

93. ב"כ המאשימה יצאה מנקודת הנחה, שמי שהסתיר את הנשק בבית הנאשם הוא עבד, והיא ביססה את עיקר טיעוניה, על שיחת הטלפון של עבד לנאשם, בדבר הסתרת דבר מה אסור בביתו, ובהמשך על החיפוש שערך הנאשם בביתו, ודבריו שהוא חשד שמדובר בבוף של סם, ועל פרק הזמן של

חודש ימים, שעבר מאז שיחת הטלפון ועד למציאת הנשק בבית הנאשם. בנוסף, המאשימה התבססה על כך, שעבד כבר הביא נשק לבית הנאשם, ואף פלט ממנו כדור, וכן התבססה על כך, שהנאשם ידע שעבד ביצע עבירות עם נשק.

המאשימה לא הביאה את עבד לעדות בפניי, הגם שהוא הודה והורשע בעבירות בנשק, ולמעשה לא הוכח בפניי, שהנשק הוסתר ע"י עבד, ולא אחרים, בבית הנאשם. אמנם קיימות ראיות נסיבתיות לכך, שסביר שהנשק הוסתר ע"י עבד בבית הנאשם, אך ראיות אלה אינן עולות עד כדי ההוכחה הנדרשת, והם נותרים בגדר סברה. בנוסף - לא הוכח, שגם אם עבד הוא זה שהסתיר את הנשק בבית הנאשם, הרי שעשה זאת בסמוך לשיחת הטלפון שלו לנאשם, ולא בשלב מוקדם יותר או מאוחר יותר. גם אם עבד הביא בעבר נשק לבית הנאשם ופלט שם כדור, וגם אם הנאשם ידע שעבד מתעסק עם נשק, וגם אם עבד התקשר לנאשם והודיע לו שהסתיר דבר מה אסור בביתו - עדיין אין בכל אלה כדי להוכיח כנדרש, שהנשק הובא לבית הנאשם ע"י עבד. ייתכן ואחרים, שהיו מודעים לכך שהנאשם ועבד חברים, והיו מודעים לפליטת הכדור בבית הנאשם, והיו מודעים לכך שניתן להיכנס לבית הנאשם גם ללא מפתח - ייתכן ואותם אנשים ניצלו את כל הידע הנ"ל, והסתירו נשק בבית הנאשם, בידעם שהם יגיעו לקבל אותו בשלב כלשהו. גרסת הנאשם, כאמור, נמצאה על ידי אמינה, וקיבלתי את דבריו שהוא חיפש בביתו אודות אותו דבר אסור שהסתיר עבד. ייתכן ועבד לא הסתיר נשק במועד שיחת הטלפון לנאשם, וייתכן ואילו תיק הנשק היה מעל לארון חדרו של הנאשם, בזמן שהוא עשה חיפוש בעקבות שיחת הטלפון של עבד, אזי היה מוצא את התיק. לא ניתן לדעת מתי התיק עם הנשק הוסתר בבית הנאשם, ולא ניתן לדעת מי האדם שהסתירו שם. במצב דברים זה, לא ניתן לומר, שהנאשם עצם את עיניו בדבר אפשרות הסתרת הנשק ע"י עבד בביתו, ולא עשה דבר בעניין זה. מעבר לכך, לא נמצאה כל ראיה שתקשר בין הנאשם לנשק, כגון טביעות אצבע, עדות של אדם כלשהו, וגם החוקרים שחקרו את התיק לא צילמו את הארון שעל גבו נמצא הנשק, כך שלא ניתן לדעת אם אדם החי במקום היה אמור לזהות את התיק כשהוא מונח מעל לארון, או שהייתה נדרשת עלייה על כיסא והשקעת מאמץ, בכדי לראות את התיק. מסקנתי מכל הנ"ל היא, שלא ניתן להגיע למסקנה לפיה מי שהסתיר את הנשק בבית הנאשם הוא עבד ולא אחרים, ולא ניתן להגיע למסקנה שכאשר הנאשם חיפש את הדבר האסור שהסתיר עבד, הנשק כבר היה בביתו, ולא ניתן להגיע למסקנה בדבר פרק הזמן שעבר מאז שהנשק הונח מעל לארון חדרו של הנאשם ועד לתפיסתו ע"י המשטרה, ולא ניתן לדעת אם עבד או אחרים הסתירו תחילה את הנשק במקום אחד, ולאחר מכן העבירו אותו אל מעל לארון, ולא ניתן לדעת אם ומתי נעשה הדבר. במצב דברים זה, לא הוכח בפניי, שהנאשם חשד שבביתו הוסתר נשק, ולא הוכח שהנאשם עצם את עיניו מפני אפשרות קיום נשק בביתו.

סוף דבר

94. סוף דבר, ולאחר שבחנתי את מכלול הראיות בתיק, לא עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש את המיוחס לנאשם בכתב האישום, וזאת בשל הספק העולה בראיות, על כן הנני מזכה את הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ט, 17 מרץ 2019, במעמד כל הצדדים.